

“Hem trobat el Messies!!”

(Jn 1,41)

3/3

Carlus Bonet Casanova

15 d'agost del 2.025, festivitat de l'Assumpció de Maria al cel

1ª Revisió: 25-11-2025

2ª Revisió: 21-01-2026

Tots els textos bíblics estan trets de:

<https://www.biblija.net/biblija.cgi?l=ca>, i estan escrits en aquest format de lletra.

Els textos de l'autor del llibre, estan en aquest altre format.

Pròleg de l'autor

Aquest pròleg és volgudament curt, perquè en el pròleg del primer llibre ja he exposat a bastament les meves consideracions.

Aquest tercer llibre arranca “Després de l’Ascensió de Jesús”, i continua amb aquests tres subtítols:

“I d’aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva”,

“La dispersió dels Apòstols”, i

“L’Assumpció de Maria al cel”.

Rematant aquest llibre, hi ha un apèndix, que fa una reflexió final, titulada “Havent llegit aquest llibre...”, que pretén estimular a la fe i a l’esperança.

Finalment, m’he atrevit a proposar, una nova versió del “Glòria”, enfocada a posar en més relleu les tres persones de la Santíssima Trinitat, i a remarcar l’amor de Déu per sobre de la seva glòria; una “Lloança i súplica a la Mare de Déu”, i una “Lloança i súplica a la Mare de Déu i a Sant Josep”, que han brollat com a conseqüència natural després d’haver meditat els trets principals de l’actitud de Josep i Maria, tot dos “Fidelíssims a portar-nos, escoltar, guardar al cor, meditar i complir la Divina Paraula”; una nova versió del “Crec en un Déu” on queda més clara la Santíssima Trinitat, i un “Àngelus” més àgil.

Li demano a Maria, ella que té com a raó principal de la seva existència portar-nos Jesús, que ens ensenyi a escoltar-lo, acceptar-lo i seguir-lo fidelment, tal com ella ho va saber fer.

Després de l'Ascensió de Jesús

Els apòstols a Jerusalem ([Ac 1](#))

12 Després de l'Ascensió, obeint l'ordre del Senyor de no allunyar-se de Jerusalem per rebre l'Esperit Sant, els apòstols hi han tornat des de la muntanya anomenada de les Oliveres, que és a prop de la ciutat, a la distància que és permès de recórrer en dissabte. **13** Hi entren i pugen a la sala de la casa on es reuneixen. Són Pere, Joan, Jaume, Andreu, Felip, Tomàs, Bartomeu, Mateu, Jaume, fill d'Alfeu, Simó el Zelós, i Judes, fill de Jaume. **14** Tots ells són constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.

Déu vol que en aquest moment tan important, Maria hi sigui present. Tots la tracten amb deferència, honor i respecte.

Tots ells tenen molt presents les paraules del Mestre pronunciades poc abans de la seva ascensió al cel: [Ac,1,4](#) - No us allunyeu de Jerusalem; espereu-hi aquell que el Pare ha promès i que us vaig anunciar: [Ac,1,5](#) Joan va batejar amb aigua, però vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant, i preguen per la seva vinguda. També es dediquen a comentar i a compartir les vivències personals, després que tots ells han pogut veure, parlar, i escoltar les darreres indicacions del Mestre, en definitiva després d'haver conviscut 40 dies amb ell.

Maria viu amb molta intensitat els esdeveniments que es van succeint des dels dies d'abans de la passió, està molt concentrada en l'espera de l'Esperit promès, i se li ocorre preguntar als presents si recorden què els pot haver dit Jesús sobre l'Esperit Sant. A algú d'ells els ve a la memòria que Jesús els en va parlar en el darrer sopar, i llavors entre tots els qui hi van assistir, assoleixen recordar-ho: [Jn,14,16](#) Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. [Jn,14,17](#) Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres. [Jn,14,18](#) No us deixaré pas orfes; tornaré a vosaltres. [Jn,14,26](#) El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre.

La vinguda de l'Esperit Sant (Ac 2)

1 Quan *ha arribat* la diada de Pentecosta es *troben* reunits tots junts. **2** De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se *sent* del cel una remor que *omple* tota la casa on es *troben* asseguts. **3** Llavors se'ls *apareixen* unes llengües com de foc, que es *distribueixen* i es *posen* sobre cada un d'ells. **4** Tots *queden* plens de l'Esperit Sant i *comencen* a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els *concedeix* d'expressar-se.

5 *Resideixen* a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. **6** Quan *s'ha sentit* la remor, la gent *s'ha aplegat* i *han quedat* desconcertats, perquè cadascú els *ha sentit* parlar en la seva pròpia llengua. **7** Sorpresos i meravellats, *diuen*:

- No són galileus, tots aquests que parlen? **8** Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? **9** Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, **10** de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, **11** tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

12 Sorpresos i desconcertats, es *diuen* els uns als altres:

- Què vol dir tot això?

13 Però d'altres, rient-se'n, *diuen*:

És que el vi els ha pujat al cap!

Discurs de Pere (Ac 2)

14 Aleshores Pere es *posa* dret amb els Onze i alçant la veu *diu*:

- Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules. **15** No és pas que aquests hagin begut massa, com vosaltres sospiteu: tot just són les nou del matí.

16 Això que ara succeeix, ja ho havia anunciat el profeta Joel: **17** »Els darrers dies —és Déu qui ho afirma— *abocaré el meu Esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres joves tindran visions, i els vostres vells, somnis.* **18** *Aquells dies abocaré el meu Esperit sobre els meus servents i les meves serventes, i profetitzaran.* **19** *Faré que*

apareguin prodigis dalt al cel i senyals aquí baix a la terra: sang, foc i una columna de fum. 20 El sol s'enfosquirà i la lluna es tornarà sang abans no arribi el dia del Senyor, dia gran i resplendent. 21 Llavors tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran.

22 »Israelites, escolteu aquestes paraules: Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vostre, obrant entre vosaltres, per mitjà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. 23 Doncs bé, aquest Jesús va ser entregat d'acord amb la decisió que Déu havia pres i fixat per endavant, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns impius. 24 Però Déu l'ha ressuscitat alliberant-lo dels dolors de la mort, que de cap manera no podia continuar retenint-lo sota el seu poder. 25 Perquè David, referint-se a ell, deia: *» Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. 26 El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo; fins el meu cos reposa confiat: 27 no abandonarà la meua vida enmig dels morts ni deixarà que el teu Sant es corrompi. 28 M'ensenyarà el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant.*

29 »Germans, permeteu que us parli clarament. El patriarca David va morir i va ser enterrat, i encara avui podem veure el seu sepulcre. 30 Però ell, que era profeta i coneixia el jurament que Déu li havia fet de posar en el seu tron un dels seus descendents, 31 va veure per endavant la resurrecció de Crist i en va parlar quan deia que no havia estat abandonat enmig dels morts i que el seu cos no s'havia corromput.

32 »A aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres en som testimonis. 33 La dreta de Déu l'ha enaltit, i ell ha rebut del Pare l'Esperit Sant promès, i ara l'ha donat amb abundància: això és el que vosaltres veieu i sentiu. 34 Perquè David no va pujar pas al cel, però va dir: *»Oracle del Senyor al meu Senyor: Seu a la meua dreta, 35 i espera que posi els enemics com a escambell dels teus peus.*

36 »Per tant, que sàpiga de cert tot el poble d'Israel que Déu ha constituït Senyor i Messies aquest Jesús que vosaltres vau crucificar.

Els primers convertits (Ac 2)

- 37 Quan han sentit això, s'han trasbalsat i han dit a Pere i als altres apòstols:
- Germans, què hem de fer?

38 Pere els *ha* respost:

- Convertiu-vos, i que cada un de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesucrist per obtenir el perdó dels pecats, i així rebreu el do de l'Esperit Sant. **39** Perquè la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i també per a tots els qui són lluny, tants com en cridarà el Senyor Déu nostre.

40 Pere *ha* continuat donant testimoni amb moltes altres paraules i els *ha* exhortat dient:

- Aparteu-vos d'aquesta generació esgarriada.

41 Els qui *han acceptat* la predicació de Pere *s'han fet* batejar, i aquest mateix dia *s'han afegit* als germans unes tres mil persones.

Maria exulta en Déu al presenciar l'actuació dels apòstols, l'Esperit ha transformat completament aquests homes. Ella ha conviscut amb ells, n'ha presenciat les mancances, i ara amb molta joia veu com Pere, la pedra sobre la que Jesús edifica la seva Església, i els demás apòstols, estan transformats i decidits a propagar la Bona Nova per tot el món, tal com ho ha manat Jesús.

Vida de la primera comunitat (Ac 2)

42 Tots són constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. **43** Per mitjà dels apòstols es *fan* molts prodigis i senyals, i la gent *sent* un gran respecte. **44** Tots els creients *viuen* units i tot ho *tenen* al servei de tots; **45** *venen* les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú. **46** Cada dia són constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, *parteixen* el pa i *prenen* junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. **47** Lloen Déu i són ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor *afegeix* a la comunitat els qui *acullen* la salvació.

La comunitat de persones que acompanyava Jesús, es manté unida i s'amplia dia rere dia. L'Esperit Sant ha sigut vessat amb abundor, el cor de tots esta inflammat i viuen les ensenyances de Jesús amb total entrega. Maria esta plena de joia de veure com respira i es mou la comunitat, i hi participa activament. En l'assistència diària al temple, recorda emocionada els anys que hi va viure entregada al Senyor, però el que més la commou és la participació en la fracció del pa que es fa a casa, sobretot quan tot fent-ne el memorial es reciten les paraules que Jesús va pronunciar al darrer sopar: Això és el meu cos... Això és la meva sang.... Tots els

creients la coneixen, li tenen un gran respecte i admiració, quan parlen d'ella l'anomenen "la mare del Senyor".

Cal remarcar que la partició del pa es fa a casa. En aquest moments inicials de l'Església, qui té potestat per presidir-la a cada casa? Segurament no hi ha cap norma rígida.

Pere i Joan davant el Sanedrí (Ac 4)

Ac,3 *Pere, a qui acompanya Joan, acaba de curar un home invàlid de naixement davant la porta Bonica del temple. El prodigi provoca que tot el poble corri meravellat darrera d'ells cap al pòrtic anomenat de Salomó. Llavors Pere fa un discurs atribuint la curació a la fe en Jesús i proclamant amb eloqüència la seva resurrecció.*

1 *Pere i Joan estan parlant encara al poble, quan se'ls presenten els sacerdots, el cap de la guàrdia del temple i els saduceus. 2 Estan indignats perquè ensenyen al poble i anuncien la resurrecció dels morts, que ja s'ha realitzat en Jesús. 3 Els detenen i els tenen tancats a la presó fins l'endemà, perquè ja és tard.*

Aquesta nit Maria ha trobat a faltar Joan, sap que l'han fer tancar a la presó junt amb Pere, i ha patit per ells.

4 *Molts dels qui han sentit la predicació dels apòstols han cregut: el nombre dels germans arriba a uns cinc mil, comptant només els homes.*

5 *L'endemà es reuneixen a Jerusalem els dirigents, els notables i els mestres de la Llei. 6 Entre ells hi ha el gran sacerdot Annàs, Caifàs, Joan, Alexandre, i tots els membres de les famílies dels grans sacerdots. 7 Posen al mig Pere i Joan i comencen a interrogar-los:*

- Amb quin poder o en nom de qui heu fet vosaltres tot això?

8 *Llavors Pere, ple de l'Esperit Sant, els diu:*

- Dirigents del poble i notables: 9 ja que avui ens interrogeu pel bé fet a un malalt, preguntant-nos en nom de qui ha estat guarit, 10 sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que a aquest home el teniu sa davant vostre gràcies al nom de Jesucrist, el Natzarè, que vosaltres vau crucificar, però a qui Déu ha ressuscitat d'entre els morts. 11 Ell és la pedra menyspreada per vosaltres, els constructors, i que ara és la pedra principal. 12 La salvació

no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.

13 Ells, veient amb quina valentia *parlen* Pere i Joan i adonant-se que *són* homes sense cultura ni instrucció, *n'estan* sorpresos. Els *reconeixen* com a companys de Jesús; **14** però, com que *veuen* dret al seu costat l'home que *ha* estat curat, no *poden* contradir-los en res. **15** Aleshores els *fan* sortir fora del Sanedrí i es *posen* a deliberar entre ells:

16 - Què en farem, d'aquests homes? El miracle que han obrat és evident; la notícia s'ha escampat entre tots els qui viuen a Jerusalem, i nosaltres no la podem negar. **17** Mirem, però, que no es difongui més entre el poble i amenacem-los perquè no parlin mai més a ningú en el nom d'aquest Jesús.

18 Els *criden*, doncs, i els *prohibeixen* de proclamar o ensenyar absolutament res en nom de Jesús.

19 Pere i Joan els *reliquen*:

- Decidiu vosaltres mateixos si és just davant de Déu que us obeïm a vosaltres més que no pas a ell. **20** Nosaltres no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit.

21 Ells els *repeteixen* les amenaces, però els *posen* en llibertat, perquè no *saben* com fer-s'ho per a poder-los castigar. És per raó del poble, ja que tothom *lloa* Déu pel que *ha* succeït. **22** L'home que *ha* estat guarit miraculosament té més de quaranta anys.

Els fidels tenen el cor ple de joia, però els sacerdots, el cap de la guàrdia del temple i els saduceus no poden suportar l'activitat dels apòstols i molt menys les conseqüències. Passa el mateix que quan hi havia Jesús, tenen el poder de fer miracles, i cada dia els segueix més gent.

La comunitat en pregària (Ac 4)

23 Un cop lliures, Pere i Joan *van* a trobar els seus i els *expliquen* tot allò que els grans sacerdots i els notables els *han* dit. **24** En sentir-ho, ells *han* adreçat unànimement a Déu aquesta pregària:

«Senyor, tu has fet el cel, la terra i el mar, i tot el que s'hi mou. **25** Tu, per boca del teu servent, el nostre pare David, que parlava mogut per l'Esperit Sant, has dit: »Per què s'avaloten les nacions i els pobles es conjuren en va?

26 Els reis de la terra s'uneixen, s'alien tots junts els sobirans contra el Senyor i el seu Messies.

27 »Realment, en aquesta ciutat s'han aliat Herodes i Ponç Pilat amb les nacions paganes i amb alguns del poble d'Israel contra el teu sant Servent Jesús, el teu Messies; 28 i han complert així tot allò que la teva decisió poderosa havia fixat per endavant. 29 Ara, Senyor, mira com ens amenacen i concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula; 30 estén la teva mà perquè hi hagi guaricions, senyals i prodigis gràcies al nom del teu sant Servent Jesús.»

31 A l'acabar la pregària, ha tremolat el lloc on són reunits; tots queden omplerts de l'Esperit Sant i proclamen amb valentia la paraula de Déu.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva (Jn,19,27)

Tal com diu aquest títol, Joan, després la mort de Jesús, s'ha endut Maria a la seva casa de Jerusalem. La vida d'ells dos és la que acabem de veure que practica la comunitat d'aquesta ciutat, i a més participa activament en les feines de la casa. Als vespres, emulant la vida que compartia amb Jesús quan vivien a Natzaret, ella i Joan conversen sovint. No cal dir que moltes vegades versen sobre Jesús.

Un dels dies Joan li parla sobre Jesús dient que ell és la Paraula que estava en Déu. Escolta, mare, li diu Joan:

Jesús és la Paraula del Pare (Jn,1)

- 1 Al principi existia
el qui és la Paraula.
La Paraula estava amb Déu
i la Paraula era Déu.
- 2 Ell estava amb Déu al principi.
- 3 Per ell tot ha vingut a l'existència,
i res no hi ha vingut sense ell.

Maria ha escoltat amb atenció i a l'ensems ha reflexionat sobre el sentit de les paraules. Al sentir que al principi existia el qui és la Paraula, s'ha sorprès, no ho havia sentit mai, i ha augmentat la concentració. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu des del principi... s'ha adonat que Joan es refereix a Jesús, i quan ha sentit que per ell tot ha vingut a l'existència i res no hi ha vingut sense ell, s'ha sentit molt petita i un cop més ha donat gràcies a Déu Pare.

- 4 En ell hi havia la vida,
i la vida era la llum dels homes.
- 5 La llum resplendeix en la foscor,
i la foscor no ha pogut ofegar-la.

També pensa que això es refereix a Jesús, que té vida des del principi en ell mateix, no li han pres els qui l'han matat, ha sigut ell qui la donat i és ell qui l'ha recuperat ressuscitant. Zacaries ho va dir: És la Lc,2,32 llum que es reveli a les

nacions, i ha resplendit entre els homes, homes que estaven en la foscor. La foscor, els qui no han acceptat la seva llum, han intentat ofegar-la matant-lo a la creu, però no han pogut, perquè ha ressuscitat.

6 Déu envià un home que es deia Joan.

7 Vingué com a testimoni
a donar testimoni de la llum,
perquè per ell tothom cregués.

8 Ell no era la llum,
venia solament a donar-ne testimoni.

Altra vegada Maria es recorda de Zacaries: Lc,1,76 I a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins. El seu pensament es trasllada als dies que va conviure amb Elisabet i a la predicació de Joan.

9 Existia el qui és la llum veritable,
el qui ve al món
i il·lumina tots els homes.

10 Era present en el món,
que per ell ha vingut a l'existència,
i el món no l'ha reconegut.

11 Ha vingut a casa seva,
i els seus no l'han acollit.

Jesús, el qui existia des del principi, el qui és la veritable llum que il·lumina tots els homes, ha sigut present al món, però ni el món ni els de casa seva es a dir, molts dels d'Israel, no l'han reconegut. Maria també s'ha recordat de Simeó, quan li va profetitzar: Lc,2,34 Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts.

12 Però a tots els qui l'han rebut,
als qui creuen en el seu nom,
els ha concedit de ser fills de Déu.

13 No han nascut
per descendència de sang,
ni d'un desig carnal,
ni d'un voler humà,
sinó de Déu mateix.

Això li fa pensar a Maria que per contra, ha pogut veure com els de cor net han esdevingut fills de Déu perquè han cregut en Jesús, han nascut no de la carn i de la sang, sinó de Déu mateix i això li fa recordar el que ella va expressar en el Magníficat: Lc,1,50 L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Lc,1,55 S'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.

14 El qui és la Paraula s'ha fet home
i ha habitat entre nosaltres,
i hem contemplat la seva glòria,
glòria que ha rebut
com a Fill únic del Pare,
ple de gràcia i de veritat.

Aquí Maria reviu l'encarnació i el naixement posant l'accent no tant en seu fill, sinó en el de qui és la Paraula, en el de qui és el Fill del Pare. Ha trobat molt adient sentir nomenar-lo ple de gràcia i de veritat, després d'haver vist com ha proclamat la Bona Nova i d'haver-lo contemplat gloriós i ressuscitat.

15 Joan dóna testimoni d'ell
quan proclama:
«És aquell de qui jo deia:
El qui ve després de mi
em passa al davant,
perquè, abans que jo, ell ja existia.»

16 De la seva plenitud,
tots nosaltres n'hem rebut
gràcia rere gràcia.

17 La Llei fou donada per Moisès,

però la gràcia i la veritat
han vingut per Jesucrist.
18 A Déu, ningú no l'ha vist mai:
el seu Fill únic, que és Déu
i està en el si del Pare,
és qui l'ha revelat.

*Ara recorda el testimoni de Joan Baptista sobre la divinitat de Jesús. Ella més que ningú sent al seu cor que de la plenitud del seu fill, n'ha rebut gràcia rere gràcia, i això li recorda la salutació de Gabriel: **Lc,1,28** Alegra't, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu. La Llei va ser donada per Moisès, però ningú no havia pogut veure Déu; ha sigut en Jesús, el seu Fill únic, el qui està en el seu si, el fill d'ella, en qui hem vist Déu entre nosaltres, ha sigut ell qui ens ha portat la gràcia de l'Esperit i ha revelat la veritat de l'Amor de Déu.*

Molt bé, Joan. Quines paraules més profundes m'acabes de dir! Donem gràcies a Déu que te les ha revelat. Mentre tu parlaves, he reviscut els moments més importants de la meva vida.

Jesús i la samaritana (**Jn,4**)

Un altre dia, Joan li diu a Maria: Avui podríem parlar de Jesús i la samaritana, em va commoure especialment quan en vaig saber els detalls que jo no havia viscut. Reflecteix molt bé com Jesús va venir per manifestar-se a tothom i a suscitar la fe en ell:

4 Jesús havia de travessar Samaria. **5** Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; **6** allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegua allí a la vora del pou. Era cap al migdia. **7** Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu:

- Dóna'm aigua.
- He sentit explicar aquest fet, Joan.

8 Nosaltres ens n'haviem anat al poble a comprar menjar. Continuaré en primera persona, perquè sigui més real:

9 La dona samaritana preguntà a Jesús:

- Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana? Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans.

M'encisa com Jesús amb tota naturalitat gosa demanar-li aigua. Realment a ell li agradava acostar-se preferentment als pecadors, als humils, als pobres, i també a les dones. M'agrada molt la pregunta amb que ella li respon.

10 Jesús li replica:

- Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva.

M'encanta com Jesús aprofitava qualsevol ocasió per acostar-se a les persones, no li calia esperar que se li acostessin, prenia la iniciativa, només l'orgull i l'autosuficiència li ho podien impedir. S'acosta doncs a la dona amb tota la paciència, sense límit de temps, se centra totalment en ella per incitar-la a creure en ell. Ràpidament l'ha portat al seu terreny insinuant-li que ell és algú que pot donar aigua viva, i que hauria de ser ella qui la demanés.

11 La dona li diu:

- Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? **12** El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. Que potser ets més gran que no pas ell?

- Mira, mare, com se li esmuny deixant l'aigua viva i tornant a l'aigua del pou... el pou és fondo... no té amb que pouar-la... i a més, aquest pou els hi havia donat Jacob, hi van beure els seus fills i el bestiar... Què em vens a dir amb la teva meravellosa aigua viva, vols dir que ets més gran que no pas Jacob? Jesús volia donar gratuïtament el seu do a la dona i ella s'hi resistia.

13 Jesús li respon:

- Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. **14** Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

15 Li diu la dona:

- Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.

Jesús no es deixa distreure amb Jacob, s'oblida de l'aigua del pou i insisteix en l'aigua viva, afirmant que qui la prengui, mai més no tindrà set, l'aigua es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna. La dona davant d'això, finalment li demana aquesta aigua, però no pensa en la de la vida eterna, sinó simplement en una aigua que li eviti haver de tornar més al pou. Quanta paciència i delicadesa de Jesús!

En aquest punt, Jesús està decidit a guanyar-se la dona, que necessita una sacsejada més, i canvia de tàctica.

16 Ell li diu:

- Vés a cridar el teu marit i torna.

17 La dona li contesta:

- No en tinc, de marit.

Li diu Jesús:

- Fas bé de dir que no en tens. **18** N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.

19 La dona li respon:

- Senyor, veig que ets un profeta.

Jesús no li fa cap retret, ella se sent atrapada, està convençuda que aquest personatge te una aurèola especial, però intenta sortir-se'n de nou canviant el rumb de la conversa.

20 Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.

21 Jesús li diu:

Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adorar el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. **22** Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. **23** Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. **24** Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en Esperit i en veritat.

Ple d'amor, vol evitar que la dona segueixi entestant-se a tancar-li el cor, Jesús puntualitza que la salvació ve dels jueus, però deixa de banda el duel entre la muntanya d'ella i Jerusalem. El que cal és conèixer el Pare i adorar-lo en Esperit i en veritat, tot el demés no te importància. La paraula de Jesús deixa la dona sense arguments i per contra li fa pensar en el Messies.

25 Li diu la dona:

- Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.

Jesús sap que aquesta dona creu en Déu, en el fons no està satisfeta de la seva vida, també sap que ha de venir el Messies, i confia que algun dia vindrà a explicar-ho tot. Per això Jesús s'avé a passar per aquest llarg i delicat estira i arronsa amb

ella, fins entrar-li al fons del cor, que ara ja està al seu abast. És el moment de mostrar-li clarament qui és:

26 Jesús li respon:

- Sóc jo, el qui et parla.

27 *En aquest moment vam arribar nosaltres. Ens estranyà que estigués parlant amb una dona, però cap de nosaltres no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella.*

28 Llavors la dona *deixà* la gerra i se'n va *anar* al poble a dir a la gent:

29 - Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?

39 Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet.» **40** Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. **41** Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, **42** i deien a la dona: Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món.

- *Que bé ho has explicat i comentat, Joan. Realment en aquest episodi es reflecteix clarament el cor de Jesús.*

Jesús, el pa de vida (Jn,6)

Un altre dia, Joan li diu a Maria: Avui podríem parlar de quan Jesús ens va dir que Ell era el pa de vida.

- *A veure si ho recordes, mare. Aquest fet va ser molt polèmic, va passar poc després que multipliqués els pans.*

- *I tant que me'n recordo, Joan, però tu comença.*

Llavors Joan es posa a parlar:

26 Jesús prengué la paraula i els digué:

- Us ho ben asseguro: vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat saciats. **27** Però no us heu d'afanyar tant per l'aliment que es fa malbé, sinó pel que dura i dóna vida eterna. I el Fill de l'home us donarà aquest aliment, perquè Déu, el Pare, l'ha acreditat amb el seu segell.

28 Ells li preguntaren:

- Com hem d'actuar per a fer les obres de Déu?

29 Jesús els respongué:

- L'obra que Déu vol és aquesta: que cregueu en aquell que ell ha enviat.

30 Li replicaren:

- I tu, quin senyal prodigiós realitzes, perquè el vegem i et creguem? Què pots fer? 31 Els nostres pares van menjar el mannà en el desert, tal com diu l'Escriptura: *Els donà pa del cel per aliment.*

32 Llavors Jesús els respongué:

- Us ho ben asseguro: no és Moisès qui us ha donat el pa del cel; és el meu Pare qui us dona l'autèntic pa del cel. 33 El pa de Déu és el que baixa del cel i dona vida al món.

34 Ells li demanen:

- Senyor, dona'ns sempre pa d'aquest.

35 Jesús els diu:

- Jo sóc el pa de vida: qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set. 36 Però ja us ho he dit: vosaltres m'heu vist i encara no creieu. 37 Tots els qui el meu Pare em dona vindran a mi, i jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi, 38 perquè no he baixat del cel per fer la meva voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat. 39 I la voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d'allò que ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia. 40 Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia.

Joan fa una pausa:

- Nosaltres, mare, sempre estàvem atents quan Jesús ens parlava, però al sentir-lo dir que ens donaria un aliment que no es fa malbé, sinó que dura i dona vida eterna, vam quedar sorpresos, i més quan va dir que Ell mateix era el pa de vida. Com ho faria perquè el poguéssim menjar?

Maria diu:

- És veritat Joan, però Déu és capaç de fer coses que ni ens podem imaginar. És magnífic el que m'acabes de recordar, la voluntat del Pare és que tothom vegi el Fill i creguin en Ell, perquè llavors els ressuscitarà a l'últim dia. Ell ha entregat la vida per nosaltres, i a canvi només vol que tinguem fe.

Continuo, mare:

41 Aleshores els jueus es posaren a murmurar d'ell perquè ha dit: «Jo sóc el pa que ha baixat del cel», 42 i es preguntaren:

- Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?

- *Perdona, Joan, que t'interrompi. Durant els tres anys de propagació de la Bona Nova, hem sentit moltes vegades aquest comentari d'estranyesa. El Pare ha volgut amagar la divinitat de Jesús gelosament fins que no ha arribat l'hora, la nostra família ha sigut el mitjà que Ell havia previst per assolir-ho. Realment, tothom ha cregut que Jesús és el fill de Josep, ningú es podia imaginar que el Messies vingués de Natzaret i que passés 30 anys fent una vida completament ordinària. Els camins de Déu només són de Déu, són admirables i incomprensibles si Ell no els revela.*

- *El que també és admirable, li diu Joan, és com tu i Josep heu cregut sempre en Jesús. No ho heu dubtat mai, durant els trenta anys de vida entre vosaltres?*

- *No Joan, Josep i jo vam compartir sempre la nostra fe en que ell era i és el Fill de Déu. Va ser per l'Esperit Sant que el Fill del Pare es va encarnar a les meves entranyes, i per nosaltres aquest fet ha sigut incontestable i definitiu. No sabíem que havien de passar trenta anys per arribar a l'hora marcada pel Pare, però gràcies a Ell la nostra fe s'ha mantingut sempre ferma.*

- *Repeteix, admirable, mare. Continuo:*

43 Jesús els digué:

- No murmureu entre vosaltres. **44** Ningú no pot venir a mi si el Pare que m'ha enviat no l'atreu. I als qui vinguin a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. **45** En els Profetes hi ha escrit: *Tots seran instruïts per Déu*. Tots els qui escolten el Pare i acullen el seu ensenyament vénen a mi. **46** No és pas que algú hagi vist el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. **47** Us ho asseguro: els qui creuen tenen vida eterna. **48** Jo sóc el pa de vida. **49** Els vostres pares van menjar el mannà en el desert, però van morir. **50** Aquest, en canvi, és el pa que baixa del cel perquè el qui en mengi no mori. **51** Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món.

52 Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

- Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

53 Jesús els respongué:

- Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. **54** Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. **55** La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. **56** Qui menja la meva

carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. ⁵⁷ A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. ⁵⁸ Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

Joan torna a fer una parada i comenta:

- Aquí sí que la sorpresa va ser majúscula per tothom: el pa de que Jesús anava parlant que ens donaria va dir que era el seu cos, i no sols això perquè hi va afegir que la seva sang també era una veritable beguda. Qui podria entendre aquest llenguatge? El Mestre s'estava tornant boig?

- Ara, després que hem viscut el darrer sopar amb ell, entenem com tenia previst fer-ho. Recordes, mare, el què va dir?

- Sí Joan, però repeteix-m'ho, si us plau.

- Lc,22,19 Prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i *ens* el donà tot dient:

- Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial.

- Lc,22,20 I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient:

- Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres.

I havent viscut la seva passió i mort, entenem el sacrifici de l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món, i entenem que ens hagi donat per menjar el seu cos, i per beure la seva sang, com ja s'havia prefigurat en l'alliberament del poble d'Israel a l'antic Egipte quan es van menjar l'anyell després d'haver-lo sacrificat. Al llibre de l'Èxode, en el passatge de la institució de la Pasqua, s'hi pot llegir: Ex,12,11 És la Pasqua del Senyor, però aquella Pasqua sols va ser la prefiguració de la verdadera Pasqua.

I encara cal ressaltar el seu manament de "fer això, que és el meu memorial". És incomparable el do que ens ha fet. Tots els fidels ho creiem fermament. Tal com ens va manar, ara en les nostres assemblees mengem el pa i bevem el vi, que són el seu cos i la seva sang, així fem el memorial de la seva mort, passió i resurrecció, i per això podem esperar que Ell ens ressuscitarà el darrer dia. Quina meravella, mare! Jesús va morir una sola vegada, però gràcies a l'Eucaristia tots els fidels fins a la fi del món podran fer-se presents i revivre la seva mort, passió i resurrecció, com si fossin presents en aquells fets tan solemnes.

- Tens molta raó, Joan. Ara tots els fidels, per aquest do, quan mengem el cos i bevem la sang de Jesús, el rebem en el cor talment com el vaig rebre jo a les meves entranyes. Era inimaginable i és entranyable l'acostament de Déu a tots nosaltres. Ara em recordo de Zaqueu, un home ric i cap dels publicans, i per tant considerat pecador per tothom. Era un home baixet, que tanmateix la seva mala reputació, volia veure Jesús i per poder-lo veure es va haver d'enfilar sobre un sicòmor.

- Sí, mare, ho recordo perfectament, al passar Jesús davant d'ell, abans que Zaqueu no li digués res, i sense atendre la seva reputació, li va dir: **Lc,19,5** Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva. Ara t'he tallat, mare. Què volies dir?

- Sí, que Jesús, tal i com va fer amb Zaqueu, vol entrar a casa nostra, al nostre cor. Ell, que és el Fill de Déu, ha trobat aquesta forma tan humil i preciosa d'unir-se a nosaltres, esperant que com Zaqueu, al rebre'l dins nostre, brollin de la nostra ànima ganes de correspondre al seu amor. Cada vegada que fem el memorial de la seva passió, mort i resurrecció, és un moment inefable. No puc evitar tancar els ulls i recollir-me en el meu cor, per concentrar-me totalment en el meu Senyor per parlar-li i donar-li gràcies.

- Sí, mare, a mi també em passa, és extraordinari. Llàstima que molts no ho puguin entendre. Escolta el que em falta per dir, i veuràs que no tothom, ni tan sols algun deixeble, ho va poder entendre:

59 Tot això, Jesús ho digué mentre ensenyava en una sinagoga, a Cafarnaüm. **60** Llavors molts dels seus deixebles, després de sentir-lo, van dir:

- Aquest llenguatge és molt dur. Qui és capaç d'acceptar-lo?

61 Jesús, sabent que els seus deixebles murmuraven de tot això, els digué

- Això us escandalitza? **62** Doncs què direu quan veureu el Fill de l'home pujant on era abans? **63** És l'Esperit qui dona vida; la carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. **64** Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.

Des del principi, Jesús sabia qui eren els qui no creien i qui l'havia de trair. **65** I afegí:

- Per això us he dit que ningú no pot venir a mi si no li ho concedeix el Pare.

66 Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. **67** Llavors Jesús *ens* digué als Dotze:

- També vosaltres em voleu deixar?

68 Simó Pere li respongué:

- Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, **69** i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu.

Sí mare, molts van abandonar Jesús, però l'abrandada manera de Pere proclamant la seva fe, és molt bona manera d'acabar aquesta conversa.

Sí, Joan, hem d'agrair molt la fe que tenim, i demanar que Déu els faci el do de creure a tots als qui no creuen.

La mort i la resurrecció de Llätzer ([Jn.11](#))

Un altre dia, Joan li diu a Maria: Avui comentarem, mare, la mort i resurrecció de Llätzer. Tu ja saps l'impacte que va provocar, molts van creure en Jesús, però els grans sacerdots i els fariseus al saber-ho, van decidir matar-lo. A mi em va emocionar fortament veure com el teu fill, el Fill de Déu, era capaç d'identificar-se amb el dolor dels homes i compartir-lo.

Deixa que t'ho expliqui com jo ho recordo:

Nosaltres sabíem, perquè ho havíem viscut moltes vegades, com ell estimava, però aquesta vegada vam poder comprovar com és d'humà i proper el seu amor.

1 Llätzer estava malalt. **3** Les seves germanes enviaren a dir a Jesús:

- Senyor, aquell que estimes està malalt.

4 Jesús, en sentir-ho, digué:

- Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat.

5 *Tu saps com Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer.* **6** Però quan va sentir que Llätzer estava malalt, es va quedar encara dos dies al lloc on era. **7** Després *ens digué:*

- Tornem a Judea.

8 *Nosaltres li vam dir:*

Rabí, fa poc que els jueus et volien apedregar, i ara tornes a anar-hi?

9 Jesús contestà:

- No són dotze les hores del dia? Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la llum d'aquest món, **10** però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la llum.

11 Dit això, va afegir:

- Llàtzer, el nostre amic, s'ha adormit, però vaig a despertar-lo.

12 Nosaltes li vam dir:

- Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.

13 Jesús es referia a la mort de Llàtzer, però *nosaltes ens pensàvem* que parlava del son natural. *14* Llavors Jesús *ens* digué obertament:

- Llàtzer és mort, *15* i m'alegro de no haver estat allí: serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara, anem a trobar-lo!

16 Tomàs, l'anomenat Bessó, *ens proposà:*

- Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!

17 Quan Jesús arribà, trobà que Llàtzer ja era al sepulcre des de feia quatre dies. *19* Molts dels jueus havien vingut a donar el condol a Marta i Maria per la mort del seu germà. *20* Quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. *21* Marta digué a Jesús:

- Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. *22* Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.

23 Jesús li diu:

- El teu germà ressuscitarà.

24 Marta li respon:

- Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia.

25 Li diu Jesús:

- Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; *26* i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. Ho creus, això?

27 Ella li respon:

- Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.

28 Havent dit això, Marta se'n va anar a cridar la seva germana Maria i li digué en veu baixa:

- El Mestre és aquí i et crida.

29 Ella, en sentir-ho, s'aixecà corrents i anà a trobar-lo. *30* Jesús encara no havia entrat al poble, sinó que era a l'indret on Marta l'havia trobat. *31* Els jueus que eren amb Maria a casa per donar-li el condol, quan veieren que s'aixecava corrents i sortia, la seguiren, pensant-se que anava al sepulcre a plorar. *32* Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué:

- Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà.

33 Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà.

Ho vam notar. Va sentir una sotragada al seu cor, que es va multiplicar en tots els nostres.

34 Llavors preguntà:

- On l'heu posat?

Li diuen:

- Senyor, vine i ho veuràs.

35 Jesús començà a plorar. **36** Els jueus deien:

- Mireu com l'estimava.

37 Però alguns replicaren:

- Ell, que va obrir els ulls al cec, no hauria pogut fer que aquest home no morís?

En aquest moment tots nosaltres ens vam contorbar, i també les llàgrimes ens negaren els ulls al veure el nostre Mestre tan afectat, però no tothom va reaccionar de la mateixa manera.

38 Jesús, commogut altra vegada, arribà al sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. **39** Jesús digué:

- Traieu la llosa.

Marta, la germana del difunt, li diu:

- Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor.

40 Li respon Jesús:

- No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

41 Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué:

- Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. **42** Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat.

43 Havent dit això, cridà amb tota la força:

- Llàtzer, surt a fora!

44 I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu:

- Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

En aquest fet, mare, vam poder percebre com és el cor de Jesús, el batec diví en un cor humà, la potència divina que és capaç de ressuscitar un mort, al servei de la tendresa d'un cor plenament humà. La divina Paraula realment s'ha fet home, i

sent el dolor dels homes a la manera dels homes, amb commoció i plor. Déu ha habitat entre nosaltres, fent-se en tot com un de nosaltres.

Maria fins ara ha callat, delectant-se amb els comentaris de Joan, però al sentir les seves darreres paraules, també se li ha estovat el cor:

- Sí Joan, és admirable i incomprensible l'amor de Déu per la Humanitat. Hem pogut veure l'Amor de Déu en el seu Fill encarnat, parlant el llenguatge dels homes, estimant amb un cor d'home, sofrint com un home, ensenyant-nos a estimar-nos els uns als altres perquè tots som estimats per Ell.

És cert, mare, 1Jn,4,7 ens hem d'estimar els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. 8 El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor. 1Jn,4,11 Si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. 1Jn,4,19 Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres. 20 Si algú afirmava: «Jo estimo Déu», però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu. 21 Aquest és el manament que hem rebut de Jesús: qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà.

Jesús renta els peus als deixebles (Jn,13)

Un altre dia, Joan li diu a Maria:

- Avui, mare, repassarem un tros del que va passar al darrer sopar amb Jesús. Potser no en saps els detalls, i per això tindrè molt de gust de comentar-t'ho. Veuràs com ens va buidar el cor en aquell moment tan important. Jesús estava sublim, intens, transcendent, volia com recalcar el més important, com deixar-nos un testament, i nosaltres estàvem tots com abduïts pels seus gestos i les seves paraules, tot i que dominats per una sensació estranya, com d'una tristor... com d'estar esmaperduts... això ja havia començat quan va fer el primer anunci de la seva mort.

1 Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que *ens* havia estimat a nosaltres, els seus que *som* al món, *ens* estimà fins a l'extrem.

2 Mentre *sopàvem*, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de trair-lo, **3** Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, **4** s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; **5** després va tirar aigua en

un gibrell i començà a rentar-*nos* els peus i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida. ⁶ Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu:

- Senyor, tu em vols rentar els peus?

⁷ Jesús li respon:

- Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

⁸ Pere li diu:

- No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta:

- Si no et rento, no tindràs part amb mi.

⁹ Li diu Simó Pere:

Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.

¹⁰ Jesús li diu:

Qui s'ha banyat, només cal que es renti els peus: ja és net tot ell. I vosaltres ja sou nets, encara que no tots.

Al veure com s'aixecava decidit de taula, es treia el mantell i se cenyia la tovallola, la nostra sorpresa va ser majúscula. Què vol fer? pensàvem. Llavors es posà a rentar-nos els peus. Tu saps com ens va trasbalsar veure el nostre Mestre, el Messies, el Senyor, rebaixant-se d'aquella manera als nostres peus? No és estranya la reacció de Pere. No hi cabia al nostre cap aquell trastocament tan extraordinari de papers. Continuo:

¹¹ Jesús sabia qui el traïa, i per això va dir: «No tots sou nets.»

¹² Després de rentar-*nos* els peus, es va posar el mantell i s'assequé a taula altra vegada. Llavors *ens* digué:

- Enteneu això que us he fet? ¹³ Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. ¹⁴ Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. ¹⁵ Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. ¹⁶ Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. ¹⁷ Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!

Quina forma tan convincent de fer-nos entendre l'amor i l'actitud de servei que hem de tenir entre nosaltres! Quin contrast amb l'actitud del meu germà i jo quan ens vam presentar davant seu acompanyats de la nostra mare, per demanar-li els primers llocs del seu regne... Quina revelació de l'amor entranyable que el Déu

totpoderós ens té als homes! I què dir-te, mare, de tot el que va voler sofrir a la passió i a la creu per tots nosaltres! I també el que vas haver de sofrir tu...

- Joan, tots els qui hem vist i experimentat el seu amor, si hem de sofrir per la seva causa, ho fem rendits a la riquesa incomparable i incomprensible del seu cor.

*- És veritat, mare, per això com que ens té un amor tan immens, no admet que no ens estíem entre nosaltres. Per quatre cops, en aquella nit tan solemne, ens va dir que ens **manava** estimar-nos:*

34 Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. **35** Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.

Jn,15,12 Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. **13** Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. **14** Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mano. **15** Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. **16** No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. **17** Això us mano: que us estimeu els uns als altres.

Aquestes darreres paraules, mare, em van remoure l'ànima. Ens va dir que no érem els seus servents, sinó els seus amics perquè sabíem tot el que ell feia i perquè ens havia fet conèixer tot el que havia sentit del seu Pare. Realment, sempre que ell parlava ho feia amb paraula poderosa i inefable, però quan ens apartava del soroll de la gent i tenia intimitat amb nosaltres, la paraula que ens adreçava, ens penetrava les fibres més fines del cor. Jo em sentia no-res amb la meva petitesa i pensava: he sigut escollit per ell, sóc estimat per ell, no puc deixar de complir la missió que m'ha confiat d'anar per tot arreu i donar fruit. Amb tota una eternitat no en tindrè prou per donar-li gràcies.

- Que el Senyor et beneeixi i et guardi, Joan. Li dono gràcies per haver-me confiat a tu. Gràcies també a tu, Joan, per tot el que fas per mi.

*- Mare, no diguis això. Algun cop m'has explicat com Elisabet et va saludar dient: **Lc,1,42** Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! **Lc,1,43** Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Si Elisabet va dir això, jo ara hauria d'exclamar: qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor visqui a casa meva? El teu fill i Senyor meu, m'ha fet el regal més*

gran que em podria fer. Vivint tu amb mi, he pogut conèixer com va ser l'encarnació del Verb al teu si, i molts dels detalls de la vida del meu Mestre abans de manifestar-se al món. Jesús amb nosaltres va tenir una paciència infinita durant els tres anys de convivència, per a modelar el nostre cor segons el seu; hem hagut de veure prodigis per creure en ell, però tu has cregut sempre, ja t'ho va dir Elisabet, i jo mateix he sigut testimoni de la teva gran fe moltíssimes vegades.

La pregària de Jesús (Jn,17)

Un altre dia, Joan li diu a Maria: Avui, mare, et comentaré un altre tros del que vam viure al darrer sopar amb Jesús. És la pregària que Jesús va adreçar al Pare.

1 Després d'haver dit tot això, Jesús va alçar els ulls al cel i digué: Pare, ha arribat l'hora. Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui, **2** ja que li has concedit poder sobre tot home, perquè doni vida eterna a tots els qui li has confiat. **3** I la vida eterna és que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist. **4** Jo t'he glorificat a la terra, duent a terme l'obra que m'havies encomanat; **5** ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís.

Joan para un moment, i li diu a Maria:

- Va ser impressionant veure Jesús alçar els ulls al Pare, amb solemnitat, demanant-li que un cop duta a terme l'obra que li havia manat, li retornés la glòria que tenia vora seu.

6 »He fet conèixer el teu nom als qui tu has pres del món i m'has donat; eren teus i tu me'ls has donat, i ells han guardat la teva paraula. **7** Ara saben que tot el que m'has donat ho he rebut de tu, **8** perquè jo els he confiat les paraules que tu m'has confiat. Ells les han acollides i han reconegut realment que jo he sortit de tu, i han cregut que tu m'has enviat.

9 »Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui tu m'has donat, perquè són teus. **10** Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu és meu. En ells s'ha manifestat la meva glòria. **11** Jo no em quedo més al món. Però ells s'hi queden, mentre que jo vinc a tu. Pare sant, guarda'ls en el teu nom, el nom que m'has donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. **12** Mentre era amb ells, jo els guardava en el teu nom, el que tu m'has donat. He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del qui s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura. **13** Però ara vinc a tu, i mentre encara sóc al món dic tot això, perquè ells tinguin també la meva joia, una joia

completa. **14** Jo els he confiat la teva paraula, però ara el món els odia, perquè no són del món, com jo tampoc no en sóc. **15** No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne. **16** Ells no són del món, com jo tampoc no en sóc. **17** Consagra'ls en la veritat, que és la teva paraula. **18** Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. **19** Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat.

Joan torna a fer una pausa:

- Has vist, mare, com va pregar el Pare per nosaltres? Que ens guardés, ja que quedàvem al món i ell se n'anava, i va demanar-li que fóssim u, que tinguéssim la seva joia completa, que el Pare ens consagrés amb la veritat. Va dir que nosaltres érem del Pare, i que érem un do del Pare envers ell; que érem la seva glòria, nosaltres amb els nostres defectes; que ens havia confiat la seva paraula, a nosaltres tan febles en tot; i que el món ens odiava com a ell. Estava preocupat per nosaltres, no volia que el Maligne ens pogués, ja ens havia dit amics. A l'escollar tot això sentíem que no sols amics, sinó amics molt estimats. Com no ens hem de sentir segurs, tenint la certesa de que el Pare i el seu Fill es preocupen tant per nosaltres?

20 »No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. **21** Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. **22** Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. **23** Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi. **24** Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on joestic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món. **25** Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat. **26** Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui.

Joan fa el comentari final:

- I estén la seva pregària als homes de tots els temps venidors, que també creuran en ell per la paraula que ens ha confiat a nosaltres, i que s'anirà propagant indefinidament. Insisteix en la unitat de tots, basada en que el Pare sigui en ell, i ell sigui en nosaltres, perquè només així el món reconeixerà que Jesús és l'enviat del Pare, que ens estima a nosaltres com l'ha estimat a ell. I demana que nosaltres

i tots els qui han de venir al món i creguin en ell, estiguin amb ell allà on ell està, i que vegin la seva glòria. Ens estima tant a tots, que vol que siguem amb ell a la casa del Pare i vegem la seva glòria. Ell habita en nosaltres i tenint-lo a ell, no ens manca res, estem plens d'esperança en la seva paraula, i estem segurs de ser a casa seva quan sigui la nostra hora. Qui, a més d'ell, ens podria dir aquestes paraules? Quin consol! Quina joia ens deixen al fons de l'ànima!

- Així és Joan, li diu Maria. També acabes de dir que Jesús li va demanar al Pare que vosaltres tinguéssiu la seva joia, una joia completa. Això és el do que fa a tots els qui es deixen seduir per ell. Recorda que també Joan Baptista us va dir que la seva joia era completa, i Jesús us ho va dir just abans de la seva passió. És que tothom qui te Déu al cor, te la joia completa, i passi el que passi, ningú no li pot prendre. Les penalitats d'aquesta vida són suportables, quan al cor hi ha la joia completa que dona l'Esperit Sant.

Jesús i Pere ([Jn,21](#))

Un altre dia, és Maria qui li demana a Joan que li comenti alguna altra cosa de Jesús. Joan li fa:

- Avui et parlaré del què va passar entre Ell i Pere, després de la Resurrecció. Joan comença a explicar-se:

1 Jesús es va tornar a aparèixer a nosaltres vora el llac de Tiberíades. **2** Ens trobàvem plegats Simó Pere, Tomàs, l'anomenat Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, el meu germà, jo, i dos deixebles més. **3** Simó Pere ens diu:

- Me'n vaig a pescar.

Els demás li vam dir:

- Nosaltres també venim amb tu.

*Sortirem, doncs, i pujàrem a la barca, però aquella nit no vam pescar res. **4** Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac, però nosaltres no ens adonarem que fos ell. **5** Llavors Jesús ens digué:*

- Nois, no teniu res per a menjar?

Li responguérem:

- No.

6 Ell ens digué:

- Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix.

Així ho vam fer i ja no la podíem estirar de tants peixos com hi havia.

7 Llavors *jo li dic* a Pere:

- És el Senyor.

Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit que s'havia tret i es llançà a l'aigua. 8 Els altres, que només *érem* a uns cent metres de terra, *vam* arribar amb la barca, arrossegant la xarxa plena de peixos.

9 Quan *baixàrem* a terra, *veiérem* pa i unes brases amb peix coent-s'hi. 10 Jesús *ens* diu:

- Porteu peixos dels que acabeu de pescar.

11 Simó Pere pujà a la barca i va estirar cap a terra la xarxa plena de peixos: eren cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no es va esquinçar. 12 Jesús *ens* digué:

- Veniu a menjar.

Cap *de nosaltres* no gosava preguntar-li qui era, perquè *sabiem* que era el Senyor. 13 Jesús s'acostà, prengué el pa i *ens* el donava. Igualment va fer amb el peix.

14 Aquesta fou la tercera vegada que Jesús *se'ns* va aparèixer després de ressuscitar d'entre els morts.

Nosaltres estàvem afamats, assedegats i rendits després de no haver pescat res, i ell, que ens estimava tant, se'ns presenta a la vora el llac, ens fa tirar la xarxa a la dreta, i a l'instant queda plena de peixos. Ja ens tenia preparat el foc i el pa i ens va convidar a menjar. Quanta tendresa, quina pau, quina joia tenir-lo altre cop amb nosaltres!

Maria durant tot el relat no ha mogut ni una sola pestanya.

Joan continua: 15 Quan *haguérem* menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere:

- Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?

Ell li respongué:

- Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

-Pastura els meus anyells.

16 Per segona vegada li pregunta:

- Simó, fill de Joan, m'estimes?

Ell li respon:

- Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

- Pastura les meves ovelles.

17 Li pregunta Jesús per tercera vegada:

- Simó, fill de Joan, m'estimes?

Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué:

- Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.

Li diu Jesús:

- Pastura les meves ovelles.

És admirable, mare, com Jesús interpel·la Pere tres vegades. Sense fer-li cap reprensió, amb quina delicadesa el duu a la nit de la passió quan el negà per tres cops! Pere havia plorat amargament, però aquelles negacions no gaire després de que s'havia vantat de donar la vida per ell, li havien deixat al cor una ferida que ni tan sols després que el Mestre recent ressuscitat se li hagués aparegut a ell particularment, estava encara sense cicatritzar. Jesús ho sabia, volia donar-li l'oportunitat d'alliberar-se, i llavors li pregunta tres cops, tres, si l'estima més que nosaltres. Pere, ara amb la boca petita, les paraules mesurades, amb tota humilitat, li contesta per dos cops que ell ja sap que l'estima, i al tercer, entristit i avergonyit, li torna a dir que ell ja sap que l'estima, perquè ell ho sap tot i coneix el que hi ha al cor dels homes.

Maria diu:

- El cor de Jesús és ple de misericòrdia i finesa per arribar al fons de les persones. Ell sap trobar sempre el moment oportú i les paraules adients.

(Si Jesús ens donés a nosaltres l'oportunitat d'esborrar les vegades que l'hem negat, quants cops ens hauria de preguntar si l'estimem? I quina seria la nostra resposta?).

La dispersió dels apòstols

Persecució dels apòstols (Ac.5)

12 Per mitjà dels apòstols es feien molts senyals i prodigis entre el poble. Tots els creients es reunien unànimement al pòrtic de Salomó, **13** però ningú no gosava unir-se a ells, encara que el poble en feia grans elogis; **14** i un nombre cada vegada més gran d'homes i dones es convertien a la fe en el Senyor. **15** Fins i tot la gent treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun. **16** També hi acudia molta gent dels pobles veïns de Jerusalem portant malalts i persones turmentades per esperits malignes. Tots recobraven la salut.

17 El gran sacerdot i tots els seus partidaris, del grup dels saduceus, portats per la gelosia, **18** van detenir els apòstols i els tancaren a la presó pública. **19** Però a la nit l'àngel del Senyor va obrir les portes de la presó, els va fer sortir i els digué: **20** Aneu, presenteu-vos al temple i prediqueu al poble tot aquest missatge de vida. **21** Ells van fer cas d'aquestes paraules i entraren al temple a punta de dia per ensenyar-hi. Quan arribaren el gran sacerdot i els seus partidaris, van convocar el Sanedrí, això és, tot el consell dels israelites, i enviaren a buscar els apòstols a la presó. **22** Però quan els guardes hi anaren, no els hi van trobar i se'n tornaren a comunicar-ho al Sanedrí:

23 - Hem trobat la presó ben tancada i els sentinelles fent guàrdia a la porta; l'hem oberta, però a dintre no hi hem vist ningú.

24 En sentir això, el cap de la guàrdia del temple i els grans sacerdots van quedar perplexos i no s'explicaven què havia pogut passar amb aquella gent. **25** Llavors se'n va presentar un que els digué:

--Els homes que vau posar a la presó són al temple ensenyant el poble.

26 Tot seguit va anar-hi el cap de la guàrdia amb els seus homes i se'ls va endur, però sense violència, perquè tenien por que el poble els apedregués. **27** Se'ls van emportar, doncs, i els feren comparèixer davant el Sanedrí. El gran sacerdot començà així el seu interrogatori:

28 - Us vam prohibir severament d'ensenyar en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de la vostra doctrina i voleu que es giri contra nosaltres la sang d'aquest home.

29 Pere i els apòstols respongueren:

- Cal obeir Déu abans que els homes. 30 El Déu dels nostres pares ha ressuscitat Jesús, que vosaltres vau matar penjant-lo en un patíbul. 31 La dreta de Déu l'ha enaltit com a capdavanter i salvador, per concedir a Israel la conversió i el perdó dels pecats. 32 Nosaltres en som testimonis, i també n'és testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat als qui l'obeeixen.

33 Ells, en sentir això, es corsecaven de ràbia i estaven decidits a matar-los. 34 Aleshores s'alçà enmig del Sanedrí un fariseu que es deia Gamaliel, doctor de la Llei, honorat de tot el poble. Manà que fessin sortir un moment aquells homes 35 i digué:

- Israelites, aneu amb compte amb el que voleu fer contra aquests homes. 36 Temps enrere es va aixecar Teudes dient que ell era qui sap qui, i se li van ajuntar uns quatre-cents homes; Teudes va ser mort, i tots els seus seguidors es van dispersar i van quedar reduïts a no res. 37 Després d'ell, en els dies de l'empadronament, es va aixecar Judes el Galileu i va arrossegar gent al seu darrere. També Judes va morir, i tots els seus partidaris es van dispersar. 38 Jo us dic, doncs: desenteneu-vos d'aquesta gent, deixeu-los anar. Perquè, si allò que fan o es proposen ve dels homes, es destruirà tot sol; 39 però si és de Déu, no aconseguireu pas destruir-los. I alerta que no us trobéssiu lluitant contra Déu!

39 El Sanedrí va fer cas de Gamaliel. 40 Cridaren els apòstols i els feren assotar. Després els van prohibir de parlar en el nom de Jesús i els van posar en llibertat. 41 Ells se'n van anar del Sanedrí, contents d'haver estat trobats dignes de ser ultratjats per causa del nom de Jesús. 42 Cada dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i d'anunciar la bona nova que Jesús és el Messies.

Mort d'Esteve ([Ac.7](#))

54 En sentir això, estrenyien les dents i es corsecaven de ràbia contra Esteve. 55 Ell, ple de l'Esperit Sant, fixà al cel la mirada i veié la glòria de Déu i Jesús que s'estava a la dreta de Déu. 56 Llavors va dir:

- Veig obert el cel, i el Fill de l'home a la dreta de Déu.

57 Ells, cridant amb tota la força, es van tapar les orelles i s'abraonaren tots alhora contra ell, 58 el tragueren fora de la ciutat i començaren a apedregar-

lo. Els testimonis havien deixat els seus mantells als peus d'un jove que es deia Saule. **59** Mentre l'apedregaven, Esteve pregava dient:

- Jesús, Senyor, rep la meua vida!

60 Després caigué de genolls i va cridar amb tota la força:

- Senyor, no els tinguis en compte aquest pecat. I, havent dit això, va morir.

La dispersió ([Ac,11](#))

19 Els qui s'havien dispersat amb motiu de la persecució que va seguir a la mort d'Esteve, van arribar fins a Fenícia, Xipre i Antioquia, sense predicar la paraula a ningú més que als jueus; **20** tanmateix, n'hi havia alguns de Xipre i de Cirene que, en arribar a Antioquia, anunciaven també als grecs la bona nova de Jesús, el Senyor. **21** I com que la mà del Senyor era amb ells, un gran nombre de persones van creure i es convertiren al Senyor.

Mort de l'apòstol Jaume i empresonament de Pere ([Ac,12](#))

1 Per aquell temps, el rei Herodes decidí de fer mal a alguns membres de l'Església **2** i féu decapitar Jaume, el germà de Joan.

3 Quan s'adonà que això agradava als jueus, féu detenir també Pere. Eren els dies dels Àzims. **4** Herodes va manar que fos tancat a la presó i en confià la custòdia a quatre esquadres de quatre soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. **5** Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament per ell.

6 La nit abans que Herodes anava a fer-lo comparèixer, Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó. **7** Tot d'una es va presentar un àngel del Senyor i el calabós s'omplí de claror. L'àngel va tocar Pere al costat, el desvetllà i li va dir:

- Aixeca't, de pressa!

Llavors les cadenes li van caure de les mans, **8** i l'àngel li digué:

- Cenyeix-te i posa't les sandàlies.

Pere ho va fer, i l'àngel afegí:

- Posa't el mantell i segueix-me.

9 Pere sortí a fora i el seguia, però no s'adonava que això que feia l'àngel era veritat; es pensava tenir una visió. **10** Van passar la primera guàrdia i la

segona i arribaren a la porta de ferro que dóna a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren i continuaren carrer avall, i de sobte l'àngel el va deixar. **11** Llavors Pere tornà en si i digué: Ara veig realment que el Senyor ha enviat el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot allò que el poble dels jueus esperava que passés.

12 Ja del tot conscient de la situació, Pere se'n va anar a casa de Maria, la mare de Joan, conegut amb el sobrenom de Marc. Allí hi havia molta gent reunida que pregava. **13** Pere va trucar a la portalada, i una criada que es deia Rode anà a preguntar qui hi havia. **14** Així que reconegué la veu de Pere, de tanta alegria, en lloc d'obrir la porta, va córrer cap dins a anunciar que Pere era fora al carrer. **15** Els altres li van dir:

- T'has tornat boja!

Però ella insistia que era cert. Ells li digueren:

- Deu ser el seu àngel.

16 Mentrestant, Pere continuava trucant. Finalment obriren i, en veure'l, no se'n sabien avenir. **17** Ell, amb la mà, els va fer senyal que callessin i els contà com el Senyor l'havia alliberat de la presó. Després els digué:

- Feu-ho saber a Jaume i als germans.

Aleshores se n'anà en un altre lloc.

18 Quan fou de dia, hi hagué una gran confusió entre els soldats, que es preguntaven què se n'havia fet, de Pere. **19** Herodes el va fer buscar i, veient que no el trobaven, va processar els guardes i donà l'ordre d'executar-los. Després va baixar de Judea a Cesarea i s'hi quedà per un cert temps.

Jaume, el germà del Senyor

Acabem de llegir que quan Pere, després de ser alliberat, va a casa de la mare de Marc, els diu que informin Jaume i els germans. Pere reconeix Jaume, el germà del Senyor, com a dirigent de la comunitat de Jerusalem.

*Jaume, el germà del Senyor, juntament amb els seus germans, va quedar ple de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta: **Ac,1,14** Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.*

*S'ha establert a Jerusalem, on hi te casa, **Ac,21,18**. Ha decidit dedicar la seva vida a propagar la fe en Jesús, mica a mica s'ha consolidat com a dirigent de la*

comunitat de deixebles de la ciutat. Segons l'historiador Flavi Josep, en la seva obra "Antiguitats judaiques", després que l'apòstol Pere va abandonar Jerusalem, Jaume va esdevenir l'únic dirigent de la comunitat.

Al capítol 15 dels Fets, on es parla de l'Assemblea de Jerusalem, es torna a parlar de Jaume: 13 Quan hagueren acabat de parlar, Jaume prengué la paraula i va dir: Germans, escolteu-me: 14 Simeó ha exposat com, des del començament, Déu mirà d'escollir-se d'entre les nacions paganes un poble que porta el seu nom. 15 Això concorda amb les paraules dels profetes que hi ha en l'Escriptura: 16 » Després d'això tornaré per reconstruir la cabana de David que havia caigut. En reconstruiré les ruïnes i la redreçaré, 17 perquè em cerquin a mi, el Senyor, la resta d'homes i totes les nacions que porten el meu nom. Ho diu el Senyor, 18 que fa conèixer aquestes coses des de sempre. 19 » Per tant, sóc del parer que no hem de posar obstacles a aquells pagans que es converteixen a Déu; 20 n'hi ha prou d'escriure'ls que s'abstinguin de la carn oferta als ídols, de relacions sexuals il·legítimes, de menjar animals ofegats i de menjar sang.

Al capítol 21, havent acabat el seu tercer viatge missioner, Pau puja a Jerusalem i l'endemà d'arribar-hi, va a la casa de Jaume: 15 Passats aquests dies i acabats els preparatius, vam pujar a Jerusalem. 16 Ens acompanyaven alguns deixebles de Cesarea, que ens van portar a allotjar-nos a casa d'un tal Mnasó, de Xipre, un dels primers deixebles. 17 Quan vam arribar a Jerusalem, els germans ens van rebre amb goig. 18 L'endemà, Pau va anar amb nosaltres a casa de Jaume, on s'havien reunit tots els qui presidien la comunitat. 19 Els saludà i els va explicar amb detall tot allò que Déu havia fet entre els pagans per mitjà del seu ministeri.

És el tercer cop que els Fets dels Apòstols parlen de Jaume, i es detalla que la reunió esdevé a casa seva, i també la consideració que li tenien els Apòstols. Per altra banda, aquesta comunitat era partidària de seguir fervorosament la Llei, i pregaven regularment al Temple, cosa que feia que els dirigents jueus els toleressin amb certa simpatia

Segons l'historiador Flavi Josep, en la seva obra "Antiguitats Judaiques", Jaume va ser lapidat l'any 62: "Ananies era un saduceu sense ànima. Va convocar astutament el Sanedrí en el moment propici. El procurador Fest havia mort. El successor, Albí, quan encara no havia pres possessió, va fer que el Sanedrí jutgés

Jaume, germà de Jesús, qui era anomenat Crist, i a alguns altres. Els va acusar d'haver transgredit la Llei i els va entregar perquè fossin apedregats”.

Joan Evangelista, Jaume i Maria

Quan es van dispersar els apòstols, la tradició diu que l'evangelista Joan va anar a Efes, on va participar en la fundació d'aquella església; d'allí, durant la persecució de Domicià i tal com consta a l'Apocalipsi, va ser desterrat a l'illa de Patmos: Ap,1,9 Jo, Joan, germà i company vostre en la tribulació, la reialesa i la constància que compartim amb Jesús, em trobava exiliat a l'illa de Patmos per haver anunciat la paraula de Déu i per haver donat testimoni de Jesucrist. Després de l'exili, Joan va retornar a Efes, on va morir.

Molts pensen que Maria, al marxar Joan de Jerusalem, va continuar vivint en aquesta ciutat, a casa del seu estimat fillastre Jaume, fins a la seva mort i assumpció al cel.

L'assumpció de Maria al cel

En aquell temps, arribada la seva hora, Maria, com tots els homes i dones del món, va morir: 1 Co,15,22 Així com per la seva unió amb Adam tots moren, així també per la seva unió amb Crist tots tornaran a la vida.

A la matinada del tercer dia de la seva mort, Jesús envia l'àngel Gabriel a Jerusalem, a la casa de Jaume, "el germà del Senyor". L'àngel entra i el saluda:

- La pau sigui amb tu, Jaume, vinc a emportar-me la mare del Senyor.

Jaume l'acompanya on han posat el cos, ell va al davant i l'àngel el segueix. A l'arribar al lloc, s'aparta a fi que l'àngel entri primer. Gabriel entra a trobar Maria, li agafa la mà, i la crida amb veu potent:

- Aixeca't, Maria.

Ella a l'instant s'incorpora. Ell la saluda:

- Alegra't, Maria, plena de la gràcia del Senyor, ell és amb tu.

Ella es torba en sentir per segon cop aquestes paraules i pensa per què ara la torna a saludar així. Ell li diu:

- No tinguis por, Maria. Jesús, el teu fill, que seu a la dreta de Déu Pare, m'envia per a dur-te a casa seva.

Maria s'alegra al sentir aquestes paraules, i diu:

- Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules.

De sobte s'uneix a l'àngel un estol dels exèrcits celestials comandat per Miquel, que lloa Déu cantant: Glòria a Déu a dalt del cel, benaurada per sempre la seva mare, que ell estima.

Gabriel i Miquel s'acomiaten de Jaume, donant-li la pau de part del Senyor Jesús. Jaume veu com Maria és enduta cap al cel, ella inclina suaument el cap i creua els braços sobre el pit enviant-li una abraçada.

Al cel hi ha una gran festa, esperant l'arribada de la mare del Verb encarnat. Déu Pare, que com ella també va patir amb un dolor infinit la passió de Jesús, la surt a rebre, l'abraça, la porta davant d'ell, i li diu:

- Dona, aquí tens el nostre fill.

El Fill l'abraça llarga i tendrament, i després ella s'agenolla i adora Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant.

Si després de l'anunci de Gabriel, Maria va quedar trasbalsada per la magnitud del missatge, i més encara per les paraules amb que Elisabet la va saludar, i llavors del seu cor va esclatar el Magníficat, qui pogués imaginar les paraules que ara, després de ser assumpta miraculosament amb cos i ànima al cel, ha adreçat al

Senyor Déu Pare i al Senyor Déu Fill! I les que ha rebut d'ells, quines han sigut? Tanmateix Maria és plena de [Sl,16,11](#) joia i festa a desdir al seu davant, el Pare i el Fill l'acullen a casa seva, i d'aleshores ençà, ella té al seu costat, delícies per sempre.

Des d'allà, ella vetlla per tots nosaltres, i des dels innumbrables llocs del món on es venera la seva imatge podem fàcilment clamar-li i sospirar-li, però no és necessari desplaçar-nos, perquè ella, com a mare nostra que és, esguarda atentament qualsevol sospir del nostre cor, siguem on siguem. Quan es neguiteja en moments delicats de la història, s'apareix i dóna missatges a gent senzilla per moure els cors a conversió, i és que no para mai d'intercedir al seu fill i a Déu Pare perquè no siguin inútils per ningú els sofriments que van voler patir per nosaltres.

Tots els qui van conèixer Maria, els apòstols, les dones que acompanyaven Jesús i els deixebles en general, li tenien veneració i l'honoraven. Els era palesa la seva fe, el seu esperit de servei, la valentia que va manifestar fins al Calvari, la influència que discreta i eficaçment exercia sobre Jesús.

Des del temps de Jesús fins avui en dia, aquesta admiració per ella s'ha anat transmetent de generació en generació de moltíssimes maneres. El món esta ple d'esglésies que li són dedicades, i de les seves imatges sempre venerades.

Ella mateixa, moguda per L'Esperit Sant, ho va profetitzar: [Lc,1,48](#) Des d'ara totes les generacions em diran benaurada. Aquesta cadena inesgotable de devoció mariana, perdurarà fina a la darrera generació; és molt fàcil i pertinent creure en la seva intercessió, i a tothom qui l'invoca, ella li dóna pau al cor.

A tots vosaltres els qui heu llegit aquest llibre, us dic que si necessiteu una mare amorosa i sol·lícita en qualsevol moment de la vostra vida, recordeu-vos sempre i fermament, que tal com va dir Sant Bernat de Claravall, no s'ha sentit mai a dir que ningú que hagi implorat la seva assistència i reclamat el seu auxili, hagi estat abandonat per ella.

Epíleg

Pel que fa a la pregunta de l'evangelista Lluc a la que m'he referit al començament del pròleg, Lc,18,8 Però el Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra? és just que abans de cloure aquest llibre, porti aquestes paraules de Jesús: Mt,24,21 Perquè aleshores hi haurà una gran tribulació, com no n'hi ha haguda cap des de la creació del món fins ara ni tornarà a haver-n'hi cap més. 22 I si Déu no hagués decidit d'escurçar aquells dies, no se salvaria ningú; però, per amor als elegits, els escurçarà.

En els dies de la gran tribulació encara hi haurà elegits, encara hi haurà fe a la terra.

APÈNDIX

Havent llegit aquest llibre...

Havent llegit aquest llibre, hem pogut veure, Déu meu, com n'esteu de boig, boig d'amor per nosaltres.

Des de sempre sabíeu que [Sl,130,3](#) si tinguéssiu en compte les culpes, Senyor, qui es podria sostenir?, i vau decidir mantenir el vostre [Sl,130,7](#) amor fidel i redimir-nos amb redempció generosa.

Hem vist, Senyor Déu Pare, quin era el vostre pla per a la nostra salvació: Encomanar-li al vostre Fill Unigènit que abandonés la glòria que tenia al vostre costat, per encarnar-se en Maria i així plantar la seva tenda entre nosaltres, per ser Déu-amb-Nosaltres. Volíeu que després de viure 30 anys a Natzaret, ell que és la vostra Paraula, ens proclamés durant tres anys la Bona Nova que li havíeu encomanat. Volíeu que fos el vostre Anyell Pasqual que després de sotmetre's a la nostra atrotinada justícia, entregués la vida per nosaltres amb humiliacions extremes i turments esfereïdors, per pagar d'aquesta manera el preu dels pecats de la Humanitat.

Hem vist com Vos Senyor Déu Fill, per l'amor que teniu al Pare i a nosaltres, i perquè nosaltres que som pecadors poguéssim, per vos i en vos, ser també fills del Pare, us heu avingut a ser l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món. Vos que amb el Pare i el vostre Esperit sou l'Únic Sant, heu acceptat ser "l'Únic Pecador", us heu carregat tots els nostres pecats a les espatlles.

Sí, Senyor Déu Pare, el vostre Fill va retornar a Vos, però Vos i Ell seguiu entre nosaltres mitjançant la presència i l'acció del vostre Amor, del vostre Esperit Sant: [Jn,16,7](#) Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré. [Jn,14,18](#) No us deixaré pas orfes; tornaré a vosaltres. [Jn,14,16](#) I jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. [17](#) Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres.

El Senyor ens diu que convé que se'n vagi perquè si no el Defensor no vindrà a nosaltres. Serà molt millor la seva presència per l'acció de l'Esperit Sant, perquè així no es limitarà a una geografia determinada, es multiplicarà pels cors de tots aquells que creuran.

Per vessar l'Esperit als nostres cors heu fundat l'Església, dipositària dels Sagraments:

Mt,16,18-19 I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

L'heu fet dipositària de tot el necessari per participar de la vostra naturalesa:
2 Pe,1,3 El poder diví ens ha donat tot el que és necessari per a la vida i la pietat, fent-nos conèixer aquell qui ens ha cridat amb la seva glòria i amb tota la seva força. **4** Per elles ens han estat concedides les promeses més grans i precioses; gràcies a aquestes promeses podreu fugir de la corrupció que hi ha en el món, provocada pels desigs terrenals, i participareu de la naturalesa divina.

Els sagraments

Els sagraments son els signes sensibles, perceptibles i eficaços de la gràcia invisible de Déu. Per ells s'atorga la vida divina, oferint al creient la possibilitat de ser fill de Déu. Son instituïts per Jesucrist i confiats a l'Església.

EL BAPTISME: *Aquest sagrament és la nostra Pentecosta particular en la que l'Esperit Sant és vessat en el nostre cor.*

Mt,28,19 Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant **20** i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.

Ac,2,38 Pere els va respondre: -Convertiu-vos, i que cada un de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesucrist per obtenir el perdó dels pecats, i així rebreu el do de l'Esperit Sant.

Rm,6,4-5 Pel baptisme hem mort i hem estat sepultats amb ell, perquè, així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat units a ell per aquesta mort semblant a la seva, també ho estarem per la seva resurrecció.

Jn,3,5 Jesús respongué: -T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. **6** De la carn en neix carn, de l'Esperit

en neix Esperit. ⁷ No t'estranyis que t'hagi dit: "Cal que nasqueu de dalt." ⁸ El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit.

Més endavant, en el paràgraf "L'Esperit Sant a la Bíblia", s'hi troben totes les cites de L'Esperit, que ens poden ajudar a entendre i a desitjar la seva acció sobre nosaltres. Hi ha qui pensa que el Baptisme no s'ha de rebre fins que hom no té plena consciència. És una opció, però per què privar als infants de l'acció de l'Esperit Sant, davant les dificultats de la vida? Al cap i a la fi, els pares tampoc demanen permís als fills per portar-los al món.

Estarà molt bé, els qui heu estat batejats i en la vostra vida, pel motiu que sigui, heu viscut sense fe, penseu que des del vostre bateig teniu l'Esperit de Déu en el vostre cor, esperant que el reconegueu i li parleu. No cal que el cerqueu lluny de vosaltres, parleu-li, ell no passa mai dels qui l'invoquen amb humilitat i sinceritat.

LA CONFIRMACIÓ: Aquest sacrament completa l'acció del Baptisme. La seva significació i eficàcia se centra en el do de l'Esperit Sant per confirmar el creient en la fe del baptisme i amb vista a la missió que, com a membre de l'Església, té en el món. En l'Església primitiva —i és encara la pràctica de les Esglésies Orientals— formava una sola celebració amb el baptisme. A Occident, la seva administració ha estat retardada a una edat més madura del creient, a fi de facilitar a qui el rep, la seva comprensió i lliure acceptació.

EL PERDÓ: Si després d'haver rebut l'Esperit Sant amb tots els seus dons pequem, l'Església ha rebut de Jesucrist el poder de perdonar els pecats i així recuperar la seva presència al nostre cor: Jn,20,23 A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó.

L'EUCARISTIA: Mt,28,26 Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué: Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos. Lc,22,19 Feu això, que és el meu memorial. Mt,28,27-28 Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient: Beveu-ne tots, que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats.

Jn,6,53 Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. Jn,6,54 Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Jn,6,55 La

meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. Jn,6,56 Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. Jn,6,57 A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Jn,6,58 Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

No cal dir que cal desitjar assistir a missa sempre que es pugui, ja que és allí on s'escolta la paraula i es rep sacramentalment el Senyor. Assistir-hi amb fe i amb tota l'atenció posada en el que s'hi diu i s'hi fa, revivint amb emoció la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor.

LA UNCIÓ DELS MALALTS ens dona força quan ens falta salut i també quan hem de traspassar d'aquest món. L'ORDE i el MATRIMONI ens donen la força de l'Esperit per acompanyar-nos en el camí escollit per la nostra vida .

Ens heu donat la vostra paraula

El vostre amor foll per nosaltres, Senyor Déu nostre, ens ha fet el do de la Sagrada Escriptura, la vostra paraula, mitjançant la qual ens instruíu, ens doneu constància i consol per mantenir l'esperança: Rm,15,4 En efecte, tot el que fou escrit en altre temps, va ser escrit per a instruir-nos; així, gràcies a la constància i al consol que ens donen les Escripures, mantenim l'esperança.

La Bíblia és el llibre on està escrita la paraula de Déu. La paraula de Jesucrist està en els quatre Evangelis, basats en la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta: Jn,14,26 Però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre. Tots els demés llibres van ser inspirats per Déu a diferents i múltiples actors.

- *Una paraula que és necessari escoltar: Jn,5,24 Us ben asseguro que els qui escolten la meva paraula i creuen en el qui m'ha enviat, tenen vida eterna; i en el judici no seran condemnats, perquè ja han passat de la mort a la vida.*
- *Paraula viva, font que sempre raja per als qui s'acosten a llegir-la o escoltar-la amb el cor obert. És accessible a tothom, es deixa trobar sense intermediaris, i no s'ha de rebutjar amb l'excusa de que els qui la proclamen no la practiquen.*

- *Paraula que sempre es compleix: Is.55.10-11* Tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden, i la fan germinar fins que dóna llavor als sembradors i pa per a aliment, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.
- *Paraula que sacseja els cors de qui la llegeixen o l'escolten, com als deixebles d'Emmaús: Lc.24,32* No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?
- *Paraula que sedueix: Jn.1,39* Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda. *Els dos deixebles de Joan, en escoltar per primer cop Jesús, queden captivats i en recorden el moment. Hem de llegir la paraula talment com si escoltéssim que Déu ens parla, i deixar-nos captivar com els primers deixebles.*
- *Paraula que transforma per donar fruit a qui l'escolta amb disponibilitat, generositat, humilitat, i la grava al cor meditant-la amb perseverança: Lc.8,15* La llavor que cau en terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit. *2Tm.3,15* Des de ben petit coneixes les Sagrades Escriptures, que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació gràcies a la fe en Jesucrist. *16* Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, *17* perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona.
- *Paraula que arrela en el nostre cor i ajuda la paraula nostra quan dialoguem amb Déu. Ens ensenya a pregar. Els salms en són una magnífica escola.*
- *Paraula nostra que Déu escolta: Sl.40,2* Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam. *Sl.91,15* Sempre que m'invoqui, l'escoltaré *1 Jn.5,14* Sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seva voluntat, ell ens escolta. *Jo.15,7* Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i

ho tindreu. Jo,15,16 I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Jo,14,13-14 I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill. Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré. Jo,16,23-24 Us ho ben asseguro: tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu i rebreu, i la vostra joia serà completa.

- *Paraula nostra que a Déu entranyablement li agrada escoltar de igual a igual:*
Gn,18,23-26 Llavors Abraham s'acostà i digué:

- De debò que faràs desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi ha cinquanta justos. De debò que els faràs desaparèixer? No perdonaràs aquest lloc per amor d'aquells cinquanta? Mai de la vida no faràs una cosa així! Exterminaràs el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! El qui judica tota la terra, no farà justícia?

El Senyor va respondre:

- Si trobava dintre de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaria tota la ciutat.

Abraham gosa regatejar amb el Senyor: 45, 40, 30, 20 i finalment 10 justos. S'atreveix a dir-li el que no pot fer: «Mai de la vida no faràs una cosa així!» i el Senyor es deixa convèncer, mostrant una paciència i proximitat infinites.

Gn,18,32 El Senyor li respongué:

- No la destruiria, per consideració a aquests deu.

- *Paraula nostra que s'ha de dir amb el cor obert a la voluntat de Déu. Si demanem no tenint en compte la seva voluntat, ens estranyem i enfadem quan no ens ho concedeix.*

No creiem que Ell és totpoderós, ens oblidem que Jesús durant la seva vida entre nosaltres va demostrar mil vegades que pot donar salut, multiplicar pans i peixos, fins i tot ressuscitar morts. No ens creiem que sempre està disposat a inclinar-se per escoltar el nostre clam.

I quan ens concedeix el que li demanem, moltes vegades ni ens n'adonem. Al desaparèixer la nostra necessitat, ràpidament ens oblidem del que fa tant poc hem demanat, i ens passa per alt donar-li les gràcies: Lc,17,15 Un d'ells,

quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, ¹⁶ es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Aquell home era un samarità. ¹⁷ Jesús digué:

- No eren deu, els qui han quedat purs? On són els altres nou? ¹⁸ No n'hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d'aquest estranger?

- *Paraula que dona pau i asserena el cor:* ^{Mt,6,31} Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. ³² Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. ³³ Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. ³⁴ No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

^{Jn,14,1-4} Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu!, creieu també en mi!. A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts; si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta. ^{Jn,14,27} Us deixo la pau, us dono la meva pau. Jo us dono la pau que el món no dona. Que els vostres cors s'asserenin i no temin.

- *Paraula que no sols s'ha de llegir o escoltar, sinó practicar:* ^{Jm,2,18} Potser algú replicarà: «Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe.

Déu ens ha salvat per la seva misericòrdia, fent-nos el do de la fe (Ef,2)

¹ Vosaltres en altre temps éreu morts per les vostres faltes i els vostres pecats; ² vivíeu sotmesos al déu d'aquest món, al sobirà que domina entre el cel i la terra, l'esperit que ara actua en els qui són rebels. ³ En altre temps tots nosaltres també havíem viscut com ells: ens abandonàvem als desigs terrenals i ens deixàvem endur pels seus impulsos. Actuàvem seguint la nostra naturalesa, i així ens fèiem mereixedors del càstig de Déu igual que els altres.

4 Però Déu, que és ric en misericòrdia, ens ha estimat amb un amor tan gran 5 que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts pels nostres pecats: és per gràcia que heu estat salvats! 8 És per la gràcia que heu estat salvats per mitjà de la fe! I això no ve de vosaltres: és un do de Déu. 9 No és fruit de les obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n.

Ell desitja fer brollar la fe al cor del qui no creu, però li demana una actitud prèvia: SI,51,8 Tu que estimes la veritat al fons del cor... cal tenir al cor actitud de sinceritat. Cal estar segur que ell deixa que els pecadors se li acostin, SI,25,8 el Senyor, bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors, però demana un cor humil: SI,25,9 encamina els humils amb la seva justícia, els ensenya el seu camí. 1 Pe,5,5 Revestiu-vos tots d'humilitat els uns envers els altres, perquè Déu s'enfronta als orgullosos, però concedeix als humils la seva gràcia.

Ell té moltes maneres de suscitar la fe, potser veient el testimoni d'una persona, per la pregària, per la lectura de la Bíblia i particularment el Nou Testament, pel testimoni dels sants, molts dels quals fins i tot han entregant la seva pròpia vida.

La fe ens fa justos i ens salva

Rm,3,26 Ara, doncs, en el temps present, ha mostrat la seva justícia salvadora; així, ell, que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús.

Rm,10,9-13 Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs. Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació. Diu l'Escriptura: *Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós*. No hi ha, doncs, diferència entre els jueus i els altres pobles, ja que tots tenen el mateix Senyor, generós amb tothom qui l'invoca. En efecte, tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran.

La nostra actitud

La que hauríem de tenir

Seguint l'Apòstol Pere, hauríem de lloar, beneir, adorar, glorificar i donar gràcies a Déu en tot moment: 1 Pe,,1,3 Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor

Jesucrist, que pel seu gran amor ens ha engendrat de nou gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts.

Hauriem d'estar plens d'esperança, perquè tenim una heretat incorruptible: Ell ha volgut que tinguéssiu una esperança viva **1 Pe.,1,4** i que posseíssiu una heretat incorruptible, indestructible, immarcescible, reservada dalt al cel per a vosaltres, **1 Pe.,1,5** que ara, en virtut de la fe, sou defensats pel poder de Déu. Ell ha volgut també que arribéssiu a la salvació, preparada per a revelar-se a la fi dels temps.

Hauriem d'estar plens d'alegria, que ens ajudaria a suportar les penes que ens toquin: **1 Pe.,1,6** Tot això us dona una gran alegria, ni que ara necessàriament us hagin d'entristir per poc temps proves de tota mena; **1 Pe.,1,7** perquè si l'or, que es fa malbé, és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada, i així es farà mereixedora de lloança, glòria i honor el dia que Jesucrist es revelarà. **1 Pe.,4,13** Alegreu-vos de poder compartir els sofriments del Crist. **1 Pe.,1,8** Vosaltres l'estimeu sense haver-lo vist, i ara, sense veure'l, creieu en ell. I teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, **1 Pe.,1,9** ja que heu assolit el terme de la fe: la vostra salvació.

Si l'Esperit Sant habita al nostre cor, hem de creure tot el que ens diu el Salm 23. És bo aprendre'l de memòria, per poder-lo recitar molt poc a poc en les dificultats, així anirà calant fins a copsar la seva profunditat:

1 El meu pastor ets tu, Senyor: no em manca res.

2 Em fas descansar en prats deliciosos,
em menes al repòs vora l'aigua, **3** i allí em retornes.

Em guies per camins segurs, per amor del teu nom;

4 ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal.

Tu, Senyor, ets vora meu:

la teva vara i el teu bastó em donen confiança.

5 Davant meu pares taula tu mateix
enfrent dels enemics;

m'has ungit el cap amb perfums,
omples a vessar la meva copa.

6 Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor.

I viuré anys i més anys a casa teva, Senyor.

Santa Teresa de Jesús ho expressa així:

Nada te turbe, nada te espante.

Todo se pasa, Dios no se muda.

La paciencia todo lo alcanza.

Quien a Dios tiene nada le falta,

Solo Dios basta.

La que tenim

Però lamentablement, la nostra actitud davant el vostre immens amor que ens ha regalat tot el que hem acabat de contemplar, i que constitueix la vostra herència, la nostra herència, moltes vegades és d'indiferència, distracció i oblit, quan no de rebuig.

Actituds, Senyor Déu Pare, que us entristeixen. I sabem com batega llavors el vostre cor, ens ho va revelar el vostre Fill i Senyor nostre Jesucrist: Amb tristor ens deixeu marxar de casa vostra i dilapidar aquesta herència, però ple d'amor i enyorança sortiu cada dia a esperar el nostre retorn, i quan finalment avorrits de les conseqüències del pecat i recordant el vostre amor, penedit tornem, ens veieu ja des de lluny i us commoveu, i a arribar a casa vostra,... a l'arribar a casa vostra delerós sortiu corrents, se'ns tireu al coll, ens abraceu, ens poseu el millor vestit, les sandàlies, l'anell al dit, i ens feu passar a la vostra festa eterna (Lc,15).

Com que ens falta fe, som porucs

Som porucs i covards perquè no tenim fe: Mc,4, 40 Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?

Ens falta fe, i no ens recordem de demanar-la.

Si tinguéssim fe, es notaria: Mt,17,20 Us ho asseguro: només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta muntanya: «Vés-te'n allà», se n'hi aniria. Res no us seria impossible. Jn,14,2 Us ho ben asseguro: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.

En lloc de ser testimoni i exemple, escandalitzem

Hem de saber donar raó de la nostra esperança: 1 Pe,3,15 Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una

resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. **1 Pe,3,16** Però feu-ho suaument i amb respecte, mantenint la rectitud de consciència. Així quedaran confosos els qui ara us calumnien, els qui us difamen per la vostra recta manera de viure com a cristians.

No ens mancarà la força de l'Esperit per ser valents i donar testimoni: **Ac,1,8** Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra.

Però potser més aviat provoquem que els qui no creuen en Ell, tinguin arguments per menystenir-lo, burlar-se'n, odiar-lo: **2 Pe,2,2** Per culpa d'ells el camí de la veritat serà objecte d'injúries. *Quantes vegades membres de l'Església no hem comès pecats horribles d'escàndol!* **Mt,5,13** Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi. **Mc,9,42** Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li lliguessin al coll una mola de molí i el tiressin al mar. **2 Pe,2,20-22** En efecte, els qui s'han escapat de la impuresa del món gràcies al coneixement del nostre Senyor i salvador Jesucrist, si després s'hi enreden novament i es deixen dominar, acaben pitjor que abans. Els hauria valgut més de no conèixer el camí de la justícia, que no pas de conèixer-lo i després fer-se enrere del manament sant que els havia estat transmès. Els ha succeït allò tan encertat del proverbi: *El gos retorna al seu vòmit; i també: La truja, quan s'ha rentat, es rebolca en el fang.*

Potser pel nostre comportament avui en dia hi ha tants cristians que apostaten, i llavors tenen un desengany: **Sl,25,3** No s'enduran un desengany els qui esperen en tu, sinó els qui t'abandonen per no res. *Tanmateix potser no abandonen el Déu ple d'amor per la Humanitat, sinó la imatge que se'n fan a partir de la manca d'autenticitat, compromís i fe dels qui som membres de l'Església.* Vos que **Mt,9,36** en veure les multituds, us en compadieu, perquè estaven malmenades i abatudes, *com ovelles sense pastor, i també diguéreu* **Lc,23,34** Pare, perdona'ls, que no saben el que fan, *no permeteu que es desenganyin de la vostra misericòrdia; ajudeu-nos a nosaltres a manifestar el vostre rostre veritable en les nostres vides, a fi que ells puguin retornar:* **Sl,51,15** Ensenyaré els teus camins als pecadors i tornaran a tu els qui t'han abandonat.

Tanmateix les nostres misèries, Vos persistiu en el vostre amor

Vos que ho sabeu tot, sabíeu quin seria el nostre capteniment d'indiferència i tebior davant el vostre magnífic pla de salvació, i tanmateix vàreu executar el vostre dissenyi d'amor per nosaltres, i no us heu volgut estalviar d'habitar al nostre cor esperant pacientment el nostre desvetllar. Esteu boig d'amor per nosaltres, Déu nostre!

*Els qui hem vingut a aquest món després de la vostra vinguda, hem conegut el vostre amor, i no tenim excusa. **Sl.25.11** Senyor, per amor del teu nom, perdona la nostra culpa, que és molt gran.*

*Senyor Déu nostre, reconeixem que som pecadors, reconeixem la nostra feblesa i que nosaltres sols no ens en podem sortir: **Mc,10,26-27** Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres: Si és així, qui pot salvar-se? Jesús se'ls mirà i digué: Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot.*

La nostra única esperança és el vostre amor

*Per això no hem de parar mai de creure fermament en el vostre amor i en conseqüència poder esperar-ho tot de vos: **1Jn, 3, 20** Encara que la consciència ens acusi, Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot. Tanmateix, un cop copsat l'Amor que Déu ens té, no podem rebutjar-lo, rebutjar el seu Amor és rebutjar el seu Esperit Sant, és pecar contra l'Esperit Sant.*

***Sl,25,6-7** Recordeu-vos, Senyor, de la vostra tendresa i de l'amor que heu guardat des de sempre. No us recordeu dels pecats i de les faltes que hem comès de joves; recordeu-vos de nosaltres, vos que estimeu tant, vos que sou bo, Senyor. **Gn,18,27** Goso parlar al Senyor, jo que sóc només pols i cendra. Recordeu-vos, Senyor Déu Pare, del vostre Fill únic, del vostre Fill estimat, i de la seva passió i mort per tota la Humanitat. Vos sou totpoderós, no permeteu que siguin inútils per ningú els seus sofriments.*

***Sl,103,8-14** Vos sou compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No sempre acuseu ni guardeu rancúnia sense fi; no ens castigueu els pecats com mereixem, no ens pagueu com deuríeu les nostres culpes. El vostre amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra, llanceu les nostres culpes lluny de nosaltres com l'orient és lluny de l'occident. Com un pare*

s'apiada dels seus fills, *vos us apiadeu* dels fidels, perquè *sabeu* de quin fang ens vàreu formar i *us recordeu* que som pols.

Sl,40,12 I tu, Senyor, no apartis la teva misericòrdia; que el teu amor fidel em guardi sempre. Sl,40,13 Són tants els mals que m'envolten que no es poden ni comptar. Les meves culpes em cauen al damunt; de tantes que són, en perdo el compte; són més que els cabells del meu cap, i em fallen les forces. Sl,40,14 Senyor, vine a ajudar-me, cuita a defensar-me, Senyor! Sl,40,18 Jo sóc pobre i desvalgut, però el Senyor pensa en mi. Ets tu qui m'ajuda i m'allibera. Déu meu, no triguis més!

Mantinguem ferma la fe: He,4,14 Així, doncs, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que ha travessat els cels. 15 No tenim pas un gran sacerdot incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. 16 Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres, ens mostri el seu favor i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'ajuda que necessitem.

Mantinguem ferma l'esperança: He,10,22 Acostem-nos-hi amb cor sincer i fe plena, ja que el nostre cos ha estat rentat amb aigua que purifica, i els nostres cors, netejats de tota consciència de culpa. 23 Mantinguem indefectible l'esperança que professem: Déu compleix fidelment les seves promeses. 24 Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres. 25 No deixem d'assistir a les reunions comunitàries, com alguns han pres per costum; més aviat exhortem-nos els uns als altres.

Tot és **vostre**, Senyor, tots som **vostres**, fins i tot heu volgut assumir el **nostre** pecat, però Vos sou el **nostre** Déu, i en vos hem posat la confiança que el **vostre** amor no ens deixarà mai.

Hem de creure ferventment aquestes paraules: Jn,6,40 Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia. Jn,6,54 Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Llavors la mort no ens ha de fer por, la nostra actitud davant d'ella hauria de ser no sols de confiança sinó també de joia. Sí, desapareixerem de la terra, però és per anar a la casa del Senyor:

Sl,122,1 Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor!»

2 Ja han arribat els nostres peus
al teu llindar, Jerusalem.

3 Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!

4 És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor,
a complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.

5 Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

El regne de Déu triomfarà

Ara veiem que el món és ple de pecat, sembla que la maldat domina sobre tot i s'imposa sobre tot, i que el món desapareixerà irremissiblement sense pena ni glòria, però al final Déu s'imposarà i triomfarà sobre tot i sobre tots. El salm 98 ens situa en aquell moment:

Sl,98,1 Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos.

Sl,98,2 El Senyor ha revelat el seu triomf i els pobles contemplen la salvació.
En el moment definitiu, com tantes vegades ho ha fet durant tota la història humana, Sl,98,3 *s'ha recordat de l'amor que guarda fidelment a la casa d'Israel.*

Si l'apòstol Pere en la seva carta afirma que 1 Pe,4,6 *també als morts ha estat anunciat l'evangeli, a fi que, condemnats com a homes a la mort corporal, puguin viure en Déu gràcies a l'Esperit, també en la seva segona vinguda, quan vindrà ple de poder i majestat farà que cap membre de la humanitat no quedi sense veure la seva salvació:* Sl,98,3 *Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu.*

Mateu i Marc ho expliquen així: Mt,24,3 *Mentre estava assegut a la muntanya de les Oliveres, els deixebles li demanaren a part:*

--Digues-nos quan passarà això i quin serà el senyal de la teva vinguda i de la fi del món.

Mt,24,4 Jesús els va respondre:

Mc,13,10 Cal que, abans de la fi, la bona nova de l'evangelí sigui anunciada a tots els pobles. **Mt,24,14** I aleshores vindrà la fi.

En veure-ho, tothom d'arreu de la terra reaccionarà amb gran alegria:

Sl,98,4 Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en crits d'alegria. **Sl,98,5** Canteu al Senyor les vostres melodies, canteu-les al so de les cítares; **Sl,98,6** aclameu el rei, que és el Senyor, amb trompetes i tocs de corn.

Tot el món es trasbalsarà:

Sl,98,7 Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten; **Sl,98,8** tots els rius aplaudeixen i aclamen alhora les muntanyes, **Sl,98,9** en veure que ve el Senyor, que ve a judicar la terra.

Finalment:

Judicarà tot el món amb justícia, tots els pobles amb raó. **1 Co,15,24-28** Llavors arribarà la fi, quan ell destituirà tota mena de potència, d'autoritat i de poder i posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè Crist ha de regnar fins que Déu haurà posat tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la mort, perquè, segons l'Escriptura, *Déu ho ha posat tot sota els seus peus*. Quan el Crist dirà: *Tot està sotmès*, és obvi que no hi inclourà Déu, que és justament qui li haurà sotmès tota cosa. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà al qui li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

Llavors serem alliberats de tot mal, ens alegrarem i lloarem el nostre Déu per sempre:

Is,25,6 En aquesta muntanya,
el Senyor de l'univers
oferirà a tots els pobles
un banquet de plats gustosos
i de vins selectes:
de plats gustosos i succulents,
de vins selectes i clarificats.

Is,25,7 Farà desaparèixer
en aquesta muntanya
el vel de dol que cobreix
tots els pobles,
el sudari que amortalla les nacions;

Is,25,8 engolirà per sempre la mort.

El Senyor, Déu sobirà,
eixugarà totes les llàgrimes
i esborrarà arreu de la terra
la humiliació del seu poble.
El Senyor mateix ho afirma.

Is,25,9 Aquell dia diran:

«Aquí teniu el vostre Déu!
Haviem posat en ell l'esperança
i ens ha alliberat.
És el Senyor, en qui teníem posada
l'esperança!
Alegrem-nos i celebrem
que ens hagi salvat.»

Aquest serà el moment en que el Senyor, havent-se recordat de la seva tendresa i de l'amor que ha guardat des de sempre, (recordem com abans d'expulsar els nostres pares del Paradís ja els va vestir amorosament amb túniques de pell elaborades per ell mateix), ens posarà el millor vestit com s'explica a la paràbola del fill pròdig, els vestit de que parla l'Apocalipsi: Ap,6,11 Llavors van donar un vestit blanc a cada un, el vestit dels elegits que han de viure eternament a la Jerusalem celestial.

Pregàries

Glòria a l'Amor

Glòria a Déu a dalt del cel,

i a la terra pau als homes, que estima el Senyor.

Us lloem, us beneïm, us adorem, us glorifiquem i us donem gràcies *pel vostre amor* *Sl,103,17 etern i Sl,103,11 immens, Sl,25,10 fidel i lleial, Sl,103,8 compassiu i benigne, Sl,103,4 entranyable i Sl,25,6 tendre, Is,53,7 humil i Sl,36,8 preciós, 1 Jo,4,10 gratuït, Sl,130,7 generós i boig:*

Senyor Déu, rei celestial, Déu Pare omnipotent, que ens heu enviat el vostre fill per salvar-nos. Amb tristor permeteu que marxem de casa vostra i dilapidem la vostra herència, llavors ple d'amor i enyorança sortiu cada dia a esperar el nostre retorn. Quan avorrits de les conseqüències del pecat i recordant el vostre amor, penedits tornem, ens veieu de lluny i us commoveu. I a l'arribar a casa vostra..., a l'arribar a casa vostra, delerós, sortiu corrents, se'ns tireu al coll, ens abraceu, i després ens poseu el millor vestit, les sandàlies, l'anell al dit, i ens feu passar a la vostra festa eterna. (Lc,15).

Senyor Déu, fill unigènit i revelador del Pare, salvador i senyor nostre Jesucrist, anyell de Déu que lleveu el pecat del món *entregant la vostra vida amb humiliacions extremes i turments esfereïdors*; pastor nostre que busqueu l'ovella perduda, recollíu l'esgarriada, embeneu la ferida, i restabliu la malalta. (Ez,34)

Senyor Déu Esperit Sant, Amor del Pare i del Fill, enviat a inflamar i habitar als nostres cors.

Vos que lleveu el pecat del món, tingueu pietat de nosaltres; vos que lleveu el pecat del món, acollíu *aquesta* súplica; vos que seieu a la dreta del Pare, tingueu pietat de nosaltres, perquè vos i el Pare amb el vostre Amor Esperit, sou l'únic sant, l'únic senyor, l'únic altíssim, l'únic Déu de l'univers.

Lloança i súplica a la Mare de Déu

Lc,1,28 *Alegra't, Maria, plena de la gràcia del Senyor, ell és amb tu; fidelíssima a portar, escoltar, guardar al cor, meditar i complir la seva paraula; Lc,1,42* beneïda entre totes les dones.

Nosaltres, pecadors i fills exiliats d'Eva, a tu clamem amb esperança perquè ets la Mare del nostre Déu Salvador, i a tu sospirem gement i plorant en aquesta vall de llàgrimes perquè *ets la mare nostra* misericordiosa, clement, pietosa i dolça.

Per això et demanem que ara giris els ulls, *i fixis la mirada en nosaltres*, i després d'aquest exili, ens mostris *per sempre la claror de la mirada de Jesús*, **Lc,1,42** fruit beneït del teu ventre.

Aquesta pregària inclou en primer lloc el més gran elogi que Jesús va fer de la seva mare: Lc,11,28 Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden!, i després d'una o altra forma conté tot el contingut de l'avemaria i de la salve. Tenint en compte que Josep va acompanyar Maria fidelment a portar el Messies al món, una altra versió podria ser aquesta:

Lloança i súplica a la Mare de Déu i Sant Josep

Lc,1,28 *Alegra't, Maria, plena de la gràcia del Senyor, ell és amb tu, Lc,1,42* beneïda entre totes les dones. *Alegra't Josep, espòs de Maria, el Senyor és amb tu, beneït entre els homes. Fidelíssims a portar-nos, escoltar, guardar al cor, meditar i complir la Divina Paraula.*

Nosaltres, pecadors i fills exiliats d'Eva, *a vosaltres* clamem amb esperança perquè *sou* els pares del nostre Déu Salvador, i *a vosaltres* sospirem gement i plorant en aquesta vall de llàgrimes perquè *sou els pares nostres* misericordiosos, clements, pietosos i dolços.

Per això *us* demanem que ara gireu els ulls, *i fixeu la mirada en nosaltres*, i després d'aquest exili, ens *mostreu per sempre la claror de la mirada del vostre fill Jesús*, **Lc,1,42** fruit beneït del teu ventre, *Maria*.

Com que Jesús referint-se a Joan Baptista va dir que ell era el més gran nascut de dona, al referir-me a Sant Josep no l'he qualificat de beneït entre TOTS els homes, sinó només entre els homes.

El Credo

Crec en un *sol* Déu,

que és el Pare totpoderós, creador del cel i de la terra;

*que és el seu únic Fill Jesucrist, Senyor nostre,
el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant,
nasqué de Maria Verge,
patí sota el poder de Ponç Pilat,
fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns,
ressuscità al tercer dia d'entre els morts,
se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare,
i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts;*

que és l'Esperit Sant, l'amor entre el Pare i el Fill.

*Crec també en la santa Mare Església Catòlica, apostòlica, romana,
la comunió dels sants,
la remissió dels pecats,
la resurrecció de la carn,
i la vida perdurable.*

Amén.

L'Àngelus

L'àngel del Senyor anuncià a Maria *que tindria un fill* per obra de l'Esperit Sant.

R/ **Lc,1,28** *Alegra't, Maria, plena de la gràcia del Senyor, ell és amb tu.*

Lc,1,38 Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules.

R/ **Lc,1,42** Beneïda entre totes les dones.

Jn,1,14 El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres

R/ **Lc,1,42** Beneït el fruit del teu ventre, Jesús.

Tots/ Santa Maria, mare de Déu *i mare nostra*, prega per nosaltres, pecadors, ara i a l'hora de la nostra mort. Amén.

(Les tres respostes corresponen exactament a la primera part de l'avemaria).

ÍNDEX

Advertiments	3
Pròleg de l'autor	4
<i>Després de l'Ascensió de Jesús</i>	5
Els apòstols a Jerusalem	5
La vinguda de l'Esperit Sant	6
Discurs de Pere	6
Els primers convertits	7
Vida de la primera comunitat	8
Pere i Joan davant el Sanedrí	9
La comunitat en pregària	10
<i>I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva</i>	12
Jesús és la Paraula del Pare	12
Jesús i la samaritana	15
Jesús, el pa de vida	18
La mort i la resurrecció de Llätzer	23
Jesús renta els peus als deixebles	26
La pregària de Jesús	29
Jesús i Pere	31
<i>La dispersió dels apòstols</i>	34
Persecució dels apòstols	34
Mort d'Esteve	35
La dispersió	36
Mort de l'apòstol Jaume i empresonament de Pere	36
Jaume, el germà del Senyor	37
Joan Evangelista, Jaume i Maria	39
<i>L'assumpció de Maria al cel</i>	40

EPÍLEG	42
APÈNDIX	43
Havent llegit aquest llibre...	44
El Senyor Déu Fill ens ha deixat l'Església	45
Els sagraments	45
Ens heu donat la vostra Paraula	47
Déu ens ha salvat per la seva misericòrdia, fent-nos el do de la fe	50
La fe ens fa justos i ens salva	51
La nostra actitud	51
La que hauríem de tenir	51
La que tenim	53
Com que ens falta fe, som porucs	53
En lloc de ser testimoni i exemple, escandalitzem	53
Tanmateix les nostres misèries, Vos persistiu en el vostre amor	55
La nostra única esperança és el vostre amor	55
El regne de Déu triomfarà	57
Pregàries	60
Glòria a l'Amor	60
Lloança i súplica a la Mare de Déu	61
Lloança i súplica a la Mare de Déu i Sant Josep	61
El Credo	62
L'Àngelus	63
ÍNDEX	64